

GR O O V E

Nummer 5 • 2009 Sveriges största musiktidning

BJÖRN OLSSON

”Alf Robertsson drev med mig”

WHITE LIES

Stannar upp och njuter

Skriet

Graham Coxon

I'm From Barcelona

The Sunshine • Embee • Elephant • Marie Glad • Diskoteket • Vintermusik • Prenumeranter för
Unik CD

Cut City Beta Satan Lisa o Piu
Sin Fang Bous Marissa Nadler
Fulmakten Boris & The Jeltsins
Alexis Weak Emiliana Torrini

Föreningen Popaganda i samarbete
med Luger presenterar

28 & 29
AUGUSTI 2009

ERIKSDALSBADET

Mer info och biljetter:
POPAGANDA.SE

Biljetter säljs även på Pet
Sounds, Record Hunter
och Bengans i Stockholm

◁ CAMERA OBSCURA [UK]

◁ MIKE SNOW [US]

MGMT [US]

◁ PARKEN ▷ THE
TEENAGERS [FR/UK]

◁ STEVE AOKI [US]

NAME THE PET ▷

DEPORTEES ▷

KLUBB (LIVE):

◁ LE CORPS MINCE
DE FRANÇOISE [E]

◁ TELEPATHE [E]

◁ LIFELIKE [FR]

▷ FLER AKTER
TILLKOMMER

Stockholm
The Capital of Scandinavia

Klubbprogrammet ingår inte i biljettpriset.
Åldersgräns för festivalen är 13 år.

LUGER I SAMARBETE MED TELIA PRESENTERAR

ARCTIC MONKEYS
GLASVEGAS · **LILY ALLEN**
ANTONY & THE JOHNSONS

MED GÖTEBORGS SYMFONIKER

FEVER RAY · **VAMPIRE WEEKEND**

MY BLOODY VALENTINE

OLLE LJUNGSTRÖM · **JENNY LEWIS** · **BAND OF HORSES**

PATRICK WOLF · **WILCO**

VIVIAN GIRLS · **GRIZZLY BEAR** · **BON IVER**

BASEMENT JAXX · **BEIRUT**

TIM RÄISÄNEN · **AMADOU & MARIAM**

FLORENCE AND THE MACHINE · **CALEXICO** · **ASHER ROTH**

JENNY WILSON · **SEUN KUTI & FELA'S EGYPT 80**

KLUBBAKTER 13-15 AUG

ECHO & THE BUNNYMEN · CROOKERS · VETIVER · JAY REATARD · THE BRONX · RISE AGAINST
ANDREW BIRD · MAGNETIC MAN FEAT. SKREAM & BENGAL · CHAIRLIFT · WOODPIGEON
EROL ALKAN · MONOTONIX · HAJEN · THE BIG PINK · LADYHAWKE · JESSICA LEE MAYFIELD
FIRST AID KIT · GANG GANG DANCE · FINAL FANTASY · CRYSTAL ANTLERS · BLITZEN TRAPPER
THE ADOLESCENTS · THE IRREPRESSIBLES · PETER BRODERICK · EL PERRO DEL MAR

KÖP DINA BILJETTER PÅ WWW.WAYOUTWEST.SE

ELLER RING 0771-651 000. BILJETTER KAN ÄVEN KÖPAS PÅ WWW.SJ.SE/UPPLEVELSER, 0771-75 75 75,
I SJ RESEBUTIK ELLER PÅ BENGANS OCH PUSTERVÄXIBILJETTER.

way out west

—GÖTEBORG 13-15 AUG 2009—

Presentatör

TELIA

telia.se/musik

Huvudsponsorer

Sjöström & Sjöström

metro

Sponsorer

Scandic

Partner

- 7 **Cut City**
- 7 6 frågor till
Emiliana Torrini
- 8 Det är jag som är döden
- 8 **I'm From Barcelona**
- 10 **Blågult guld**
Lisa o Piu
Boris & The Jeltsins
Alexis Weak
Fulmakten
- 12 **Skriet**

JEANEEN LUND

- 14 **Marissa Nadler** ▲
- 14 **Sin Fang Bous**
- 16 **Björn Olsson**
- 19 **Graham Coxon**
- 20 **Beta Satan**

STEVE GULLICK

- 20 **White Lies** ▲
- 22 **Liverecensionier**
Deportees, Olle Ljungström,
Lowood, Nitzer Ebb
- 25 **Skivrecensionier**
- 31 **Groove CD 5 • 2009**

Musik finns med i alla lägen

Med sommarsol kommer brötig hejklacksmusik och mobila discon på lastbilsflak.

Med sommarsol kommer grillkvällar i trädgården.

Med sommarsol kommer festivalljummen öl och hängel i morgonljus till tonerna av fågelkvitter.

Med sommarsol kommer hörlurar av och högtalare fram.

Allt är musik. Gemensamt. Som en allmänning. I luften. Över havet. Genom bilfönstret. Till och med *Hosianna* nynnad av en överaktiv treåring. Allt är musik. Ute bland oss. Tillsammans.

I sommar åker jag garanterat på tre festivaler; Peace & Love i Borlänge, FiB i spanska Benicassim och Ruisrock i Finland. På höstkanten hoppas jag att tillökning i familjen inte hindrar mig från att rumla runt på Reeperbahnfestivalen i Hamburg igen.

Men inga fler festivaler blir aktuella för mig i år. Kändes dock megasurtt att missa Pixies avslapp-

nade uppvärmning på Klubben, men är inte gnällig över att undvikit deras spelning på ett regnigt Where The Action Is. Vädret är nästan lika viktigt som artisterna när det kommer till festival. Det är väl nästan bara Neil Young som står över vädrets påverkan, han verkar vara större än allt sänt. Han är en naturkraft helt enkelt.

Badade för första gången utomhus i WTAI-helgen, och tyvärr hade vi inte vädret med oss. Regnet piskade vågrätt och badvattnet värmdes bara sporadiskt. Bubbelpad och het dusch efteråt krävdes för att bli människa igen. Precis det doktorn ordinerar som kur efter valfri sommarfestival. Vi ses!

GARY LANDSTRÖM
gary@groove.se

Omslagsbild
Edith Camilla Svensson

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

www.groove.se
myspace.com/magazinegroove
groove.9mv.com
Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Redaktör svensk musik
Johan Lothsson
johan@groove.se

Layout
Henrik Strömberg
hs@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg GB
per@groove.se
0735-43 59 66

Groovearbetare i detta nummer

Rebecka Ahlberg	Robert Lagerström
Roger Bengtsson	Daniel Magnusson
Rasmus Blom	Mikael Malmborg
Simón Bustamente	Emma Rastbäck
Andreas Bäckman	Thomas Rödin
Mathilda Dahlgren	Alexandra Sandbäck
Jonas Elgemark	Björn Schagerström
Mattias Elgemark	Magnus Sjöberg
Fredrik Franzén	Mathias Skeppstedt
Kristian Gidlund	Edith Camilla Svensson
Klara Grape	Monika Svensson
Anna Gustafsson	Anders Teglund
Torbjörn Hallgren	Tor Rossing Öberg
Andreas Häggström	
Sofia Johansson	Praktikant
Camilla Käck	Hans Larson

Tryck VTT Grafiska

ISSN 1401-7091

Åsikter uttryckta i denna publikation är antingen skribenternas eller de intervjuades och speglar nödvändigtvis inte den ansvarige utgivarens, redaktionens eller annonsörers åsikter. För icke beställt material ansvaras ej. Citera oss gärna, men ange då Groove som källa. Alla rättigheter är reserverade. För beställt material köper Musiktidning i Göteborg AB all förfoganderätt. Allt material lagras elektroniskt och publiceras på internet, eventuellt förbehåll mot detta måste göras före publicering. Tävlingsdeltagare svarar själva för eventuell vinstskatt.

HULTSFREDET

8-9-10-11/7 2009

the
KILLERS

_KINGS_OF_LEON_ FRANZ FERDINAND

REGINA SPEKTOR [US] DROPKICK MURPHYS [US] LARS WINNERBÄCK X4 [S]
TAKIDA [S] THÅSTRÖM [S] A CAMP [S/US] MANDO DIAO [S] SAHARA HOTNIGHTS [S]
TIMBUKTU [S] ANNA TERNHEIM [S] PROMOE [S] ICE CUBE [US] LUDACRIS [US]
THE SOUNDS [S] MADNESS [UK] GOSSIP [US] WHITE LIES [UK] KLAXONS [UK]
OZOMATLI [US] PETER BJORN AND JOHN [S] HELLO SAFERIDE [S] PETTER [S]
MELODY CLUB [S] SLAGSMÅLSKLUBBEN [S] MARKUS KRUNEGÅRD [S]
MAIA HIRASAWA [S] DUNGEN [S] CULT OF LUNA [S]

JOHN ME [S] KID CUDI [US] FRIDA HYVÖNEN [S] JENNY WILSON [S] NASHVILLE PUSSY [US] THE VIRGINS [US] LENKA [AU]
YO MAJESTY [US] MADCON [NO] N.A.S.A. [US] THE HEART STRINGS [UK] DAN BLACK [UK] MARNIE STERN [US] SOLID GOLD [US]
THE DØ [FR] LILLASYSTER [S] SONIC SYNDICATE [S] ADIAM DYMOTT [S] DEAD BY APRIL [S] TOTALT JÄVLA MÖRKER [S]
HOWLING BELLS [AU] THE BOXER REBELLION [UK] BADDIES [UK] PRISCILLA AHN [US] HATCHAM SOCIAL [UK] INVINCIBLE [US]
ÓLAFUR ARNALDS [IS] LOVE IS ALL [S] LUCY LOVE [DK] HENOK ACHIDO [S] RAUBTIER [S] PILGRIMZ [DK] GRAVEYARD [S]
VICTIMS [S] ERIK HASSLE [S] CILIHILI [S] SIMON NORRVEDEN [S] IT'S A MUSICAL! [S/DE] SKANSROS [S] OH LAND [DK]
CONVOJ [S] LOWOOD [S] MFMB [S]

PRETTY WHORES [S] TWIGGY FROSTBITE [S] THE DORA STEINS [S] SONJAGON [S] MOOFISH CATFISH [S] MONDE YEUX [S] TIKKLE ME [S] CLEO & SYSTER SOL [S]
MOHAMMED ALI [S] ANDREAS GREGA [S] TILDE [S] PRINCE OF ASSYRIA [S] ADEPT [S] WALKING WITH STRANGERS [S] MELEE [S] COLDTEARS [S] THE WEAKENING [S]
KILLERCHAPS [S] THE TONIC BANG [S] SHOTGUN CRACKERS [S] THE VANJAS [S] ISMEN & GORILLALA [S] SIDEWALK [S] KARTELLEN [S] THE KOO KOO'S [S]
DEN STORA SÖMNMEN [S] THE SACRED SAILORS [S] LISA BOUVIER [S] BRUKET [S] MONARK X [S] THE FEDERALES [S] DYNO [S] BONNE IDÉE [S] THE BERNDT [S]

+ NÅGRA FLER...

BILJETT

KÖP DITT FESTIVALPASS NU!
WWW.ROCKPARTY.SE & WWW.TICNET.SE

ÖVER 120 AKTER, FYRA DAGARS FEST OCH ETT GALET FESTIVALLIV!

HEADSTOMP PRESENTERAR STOLT:

Ane Brun

SKETCHES TOUR 2009

SUPPORT:
REBEKKA KARIJORD & JENNIE ABRAHAMSON

25 SEPTEMBER
BABEL, MALMÖ

26 SEPTEMBER
JÖNKÖPINGS TEATER, JÖNKÖPING

2 OKTOBER
KONSERTHUSET, ÖREBRO

3 OKTOBER
KONSERT & KONGRESS, LINKÖPING

4 OKTOBER
LORENSBERGSTEATERN, GÖTEBORG

17 OKTOBER
ROCKEFELLER, OSLO (NO)

28 OKTOBER
CIRKUS, STOCKHOLM

4 NOVEMBER
LILLE VEGA, KÖPENHAMN (DK)

5 NOVEMBER
MUSIKHUSET, ARHUS (DK)

FLER AKTUELLA KONSERTER PÅ
WWW.HEADSTOMP.COM

headstomp
products

3 DAY INTERNATIONAL MULTI ARTS FESTIVAL I DEN SVENSKA SKOGEN

DRAGONFLY FESTIVAL 2009

BEKÄNDT AVTAL: REBEKKA KARIJORD & JENNIE ABRAHAMSON
AUGUSTI 21 22 23

THE LIPTONES
JOHN SMITH
LITTLE DRAGON
WILDBIRDS & PEACEDRUMS
MARCUS MARKANDEYALBERG
CONGOMAN CREW
JACK CHESHIRE
BETH ROWLEY
NEDRY

STORA SOENEN

KONST AKUSTIKA HYBBAN
REGGAE PIONICK DJ BRONSBAR
MAT SJÖ BIO HYBBAN
WORKSHOPS TERAPI
RÄDDA JORDEN CAMPING

www.dragonflyfestival.org

ORSDIAGNOSTIKER, FOTOGRAF, FUNKTIONÄRER, PROJEKTLEDARE ELLER MEDARBETARE SKRIVER TILL: INFO@DRAGONFLYFESTIVAL.ORG

COMPANION

LIBA GROOVE

ROBERT SAMSONOWITZ

Med punk i hjärtat

Postpunkarna Cut City stressar inte. De har inte spelat i hemstaden Göteborg på över två år och EP:n som släppts låg färdig ett bra tag. Men det är inget som berör dem nämnvärt så länge musiken håller hög kvalitet och folk vill lyssna.

CUT CITY OMNÄMNS inte sällan i samma andetag som välbekanta Joy Division och Echo & The Bunnymen, och visst är det svårt att inte dra parallellerna. Men på senaste, nästan skamligt förbisedda, EP:n *Narcissus can wait* tar man ut svängarna en aning och närmar sig en annan ljudbild.

– Den är lite långsammare och mer svävande kan man säga. Jag vet inte riktigt var fan den kom ifrån egentligen men den skulle ut på nåt sätt. Utan att låta för pretentiös så tror jag vi tänkte lite mer tematiskt när vi försökte väva fram den. Att den skulle var en enhet, säger sångaren och gitarristen Max J Hansson.

Är ni trötta på att ständigt bli jämförda med Joy Division och liknande band?

– Jag vet inte, det är ju ingenting vi kan göra nåt åt... Alltså, en del av musiken låter ju onekligen postpunkaktig. Men ja, ibland är det kanske inte det mest uppenbara som är ens influenser. Det bortglömda bandet The Sound äls-

kar vi verkligen allihop och jag lyssnar mycket hellre på det än på Joy Division.

Cut City har av olika anledningar haft svårt att hitta tid till rep och spelningar. Men sedan i vintras har de på allvar börjat spela in demos till en fullängdare som de ska gå till studion med i sommar.

– Ja, vi håller på och bygger nån slags embryo till nästa fullängdare, och i juli-augusti är det tänkt att vi ska börja spela in på riktigt. Det hade vart jävligt skönt att ha den ute till hösten, men kvalitet går före allt annat. Vi siktar i alla fall på oktober.

Hur låter det nya materialet?

– Kanske som en blandning av fullängdaren och EP:n... och nåt nytt. En sak jag kan säga är att allt är jävligt mycket stökigare. Mer punk helt enkelt, utan att låta som Sex Pistols men punk i hjärtat och punk i framförandet. Haha, det är en låt där jag snott nåt riff från Guns'N Roses också. Men allt är stöpt utifrån oss själva.

Cut City har en fäbles för att i första hand släppa sitt material på vinyl, och

den kommande fullängdaren blir antagligen inget undantag. Även om Max själv tycker att det finns en viss elitism i det.

– Ja, det känns ju som det är en minoritet som har skivspelare idag, men vi gillar verkligen det formatet. Fan, nu känner man sig gammal och konservativ, men jag menar materialet hamnar ju ändå på nätet på ett eller annat sätt via CD-exemplar till polare och promotors. I slutändan är det bara gött om folk vill lyssna.

Sedan det amerikanska bolag som släppte förra fullängdaren gått i konkurs har bandet inte skaffat något nytt. Något som inte alls känns så trist som man kan tro.

– 90 procent av alla småband får ju släppa sina grejor själva nuförtiden, och det kommer vi nog också göra. Jag tänker mer på om folk kommer komma på våra spelningar eller inte. Kommer det 4 eller 400? Man vet ju fan inte. Fast skit samma, spela ska vi ju.

ANDREAS BÄCKMAN

SEX FRÅGOR TILL

Emiliana Torrini

På Spofestivalen i Århus träffar vi isländska italienskan Emilia Torrini, som i höstas släppte sitt tredje album *Me and Armini*. I sommar kommer hon till Stockholm Jazzfestival.

– Ja, det ska bli kul att spela på Skeppsholmen.

Du flyttade till Brighton. Varför dit och inte London som alla andra?

– För att Brighton är Englands San Fransisco. Här finns alla bra saker. Allt en bohem som jag kan behöva.

Varför tog det så lång tid med det senaste albumet?

– En hel del saker faktiskt. Veldig personligt. Men främst för att jag inte ville göra musik längre. Det ändrades när jag träffade Dan Carey. Det sa klick mellan oss och vi skriver verkligen bra ihop.

Vad inspireras du av?

– Böcker och människor men definitivt platser. Det finns platser i Sverige som är helt fantastiska. Fast Brighton har fina plaster också. För det mesta räcker det med att jag har platsen i huvudet. Jag behöver inte vara på plats, säger Emilia och skrattar. Jag är bra på att hallucinera.

Vad läser du nu?

– Salman Rushdies nya, *Shalimar the clown* – den är fantastisk.

Vilken är din favoritplats just nu då?

– Joshua tree i Kalifornien. Jag har aldrig varit där fysiskt men jag tänker väldigt mycket på det.

PER LUNDBERG GB

10 tidningar.

10 skivor.

Ny färsk svensk musik.

Plusgiro 18 49 12-4

319:-

Det är jag som är döden

Jag vaknar på morgonen. Ser mig i spegeln. Det ser trevligt ut. Jag har snälla ögon. Jag påminner lite om Jesus, faktiskt, med mitt blonda hår och mysiga skägg. Mina armar är inte grova, benen inte särskilt snabba. Ingen är rädd för mig.

Ingen vet att jag är döden.

Kulturdöden.

Dit jag kommer, där börjar en långsam kulturdöd att sprida sig. Jag kan inte rå för det. Jag är bara född ond, jag är ledsen, men det är något i mitt hjärta som gör att det som det älskar så småningom stelnar och blir en relik, en sten. Det är inte mitt fel. Det är min lott. Förlåt.

Jag älskade Refused när de släppte sin *The shape of punk to come*, och därigenom lade jag min dödsdom över dem. Skivan blev deras sista trots att de var så älskade. Problemet var bara att även jag älskade dem. Förlåt! Jag har alltid haft dåligt samvete för det, och därför har jag aldrig älskat The (International) Noise Conspiracy. Dennis Lyxzén trivs ju så bra på scen.

Det är ibland skönt att vara döden. Postrocken var till exempel en fröjd att döda. Mogwai och resten av skäggtomtarna hade då redan varit stenar en lång tid. Det var bara skönt att bli kvitt den där evinnerliga säsighet. Den smarta gitarrindien med dansanta inslag, som jag sysslat med sedan 2005 är däremot en seg jävel, men i höst får det vara nog, då spikar vi igen kistan för gott. Det blir en stillsam begravning för de närmast sörjande. Ljus klädsel.

I år ska jag på Hultsfredsfestivalen, men det finns inget tragiskt med det. När de möter mina snälla ögon där i incheckningen ska jag hälsa dem att vi alla den vägen skall vandra.

Jag ska nog tatuera mig också. Motivet ska jag ta från naturen och det ska vara starka färger och du kommer först att imponeras av att den är så vacker innan du inser vad detta betyder för dina egna tatueringar och då kan jag inget annat än att beklaga.

Ibland gör jag misstag. I vintras intresserade jag mig för dubstep, den verkade bubbla, och jag lockades till den som Näcken utav ensamma barn. Men när jag stod där i halvtopot och kände subbasen fylla mina lungor kunde jag inte annat än sörja. Förlåt, sade jag, det var inte meningen att göra dig till sten, du var bara så härligt bubbli. Dubstepen var bara ett misstag, tiden var egentligen inte inne. Begravningen går i svart.

Men med min lott följer ett visst ansvar. Jag måste vara rättvis och hålla mig borta från saker som inte ska dö än. Exempelvis så har jag egentligen alltid velat syssla med elektronisk musik. Istället har jag spelat metal i årtal. Nu förstår ni varför. Det är för att jag vill vakna på morgonen och kunna se mig själv i spegeln.

Anders Teglund spelar i *Convoj* och *Cult of Luna*

Anders Teglund

Krönika

I'M FROM BARCELONA

Alla i I'm From Barcelona får skriva låtar

DU KANSKE TRODDE att I'm From Barcelona helt förlitar sig på frontmannen Emanuel Lundgren? Då trodde du fel. Bandet planerar nämligen att släppa en skiva där samtliga medlemmar får bidra med var sitt spår.

Hur många är de egentligen? 28? Initiativtagaren Emanuel Lundgren vet knappt själv längre. Det är han som varit den stora dragoxen och låtskrivaren för Sveriges poppigaste bigband sedan debuten. Tills nu. Redan till hösten planeras släppet, och någon gång runt nästa sommar kommer det kanske ytterligare en skiva från bandet, fast då en mer klassisk.

– Det blir en normal "Barca-platta". Den är vi ungefär halvvägs igenom och vi har konstaterat att den nog inte blir speciellt blygsam. Det blir ganska mycket näven i vädret.

I sommar kommer I'm From Barcelona att turnera flitigt i Europa. Inför de stundande plattorna vill bandet gärna känna vilka reaktioner som finns på de ännu inte släppta låtarna.

– Det är tråkigt om man har spelat in låtarna innan och när man sedan spelar dom för publik så händer det en massa grejer under spelningen. Då tänker man "aj, aj, det där skulle jag vilja ha fångat på platta".

Mycket inspiration från livespelningarna är vad som eftersöktes, alltså. I'm From Barcelona har blivit

kända för att bjuda på publikfriande, glädjefyllda spelningar och frågar man Emanuel Lundgren om varför man lyckas med det blir svaret:

– Vi har utvecklat någon sorts destruktiv inställning om att man ska spela som att varje gig är det sista.

Några timmar senare är det dags för spelning på franska festivalen Europavox. Och visst ger I'm From Barcelona allt. Bandet är som en blandning av ett barnkalas och ett skrotigt kärnkraftverk. När bandet spelar *Mingus* blir det barnkalas på riktigt med ballonger och konfetti och under den supergulliga *Treehouse* (med tillhörande rörelser) kostar Lundgren på sig ett klassiskt stagedive.

Hiten *We're from Barcelona* blir lite otacksamt inklämd i setlisten, men i övrigt finns det inte mycket att klaga på. I'm From Barcelona jublar, dansar och studsar sig igenom hela konserten och nedanför scenen står ett hav av fryntliga fransmän som gör detsamma. Euforin smittar av sig – och I'm From Barcelona spelar som om det vore just den sista spelningen. Och det kanske finns något som tyder på att bandet inte är en evighetsmaskin, tänker Emanuel Lundgren.

– Vi är smärtsamt medvetna om att vi är ett band som aldrig skulle kunna hålla på i 10 år. Det skulle aldrig funka.

HANS LARSON

ÄLSKAR DU OCKSÅ OPERA, DANS OCH MUSIKAL? SKAFFA ABONNEMANG! Det är ett bra sätt att verkligen komma iväg. Och som abonnent är du garanterad plats på nästa säsongs höjdpunkter; de populäraste föreställningarna brukar snabbt bli slutsålda.

Vi har åtta olika abonnemang, allt efter tycke och smak. Vårt Succé-abonnemang är ett färdigt paket med det mesta av det bästa. Eller boka Ditt Val, ett abonnemang med fyra valfria föreställningar precis när du vill under säsongen 2009/2010. Pris från 705 kronor (halva priset för alla som är 26 år eller yngre).

Läs mer på opera.se eller ring 031-13 13 00. Skaffa abonnemang nu så skickar vi med några snygga knappar att sätta på jackan eller väskan.

HANINA WIKBERG

Lisa o Piu

Psykedelisk folk

Tillsammans med sitt band Piu bjuder Lisa Isaksson in oss till en folkpsykedelisk värld bortom tid och rum. Någonstans långt bort från stadens neon och betong ljuder Lisas vackra stämma och sköna gitarrspel förgyllt med alltifrån stråkar och flöjt till sittra och melodika.

Att lyssna på detta stockholmsgäng är lite som att kliva in i en folksaga. Man känner igen sig men man vet ändå inte riktigt var man är.

– Vi vill att det ska kännas tidlöst, säger Lisa Isaksson som bor i Åkersberga och som skriver det mesta av musiken.

– Låtarna är arrangerade med många olika instrument, men alla är väldigt varsamt och sparsmakat spelade. Det blir ett skört men ändå djupt sound, tillägger Anders Engqvist som bland annat står för dragspel, rytm och klarinet.

Deras debut *When this was the future* släpps den 26 juni. De åtta kontrastrika spåren, som kastar sig mellan glädje och melankoli är skrivna och inspelade under två års tid. De första inspelningarna gjorda av Lisa Isaksson själv och resten tillsammans med vännerna i Piu.

– Vi har inte velat stressa fram något utan låtit skivan mogna fram. Det är viktigt att vi får den precis som vi vill ha den, säger Lisa Isaksson.

Med influenser som Joni Mitchell, Kate Bush och Mellow Candle har hon skrivit musik i drygt fyra år. Och ungefär lika länge har hon spelat med Piu.

Hur uttalas förresten Piu?

– Ingen vet riktigt, inte ens vi i bandet. Alla säger olika. En gång var vi tvungna att hitta på ett namn fort inför en spelning. Det betyder inget speciellt, säger Lisa Isaksson lite försynt.

Vad är det viktigaste med att skapa?

– Att uttrycka sig och göra någon som man själv tycker känns fint. Känna att man har gjort något man är nöjd med. Kanske göra någon annan i världen gladare. Och att spela tillsammans så klart.

I sommar spelar de bland annat på Dragonfly Festival utanför Göteborg, vilket kanske inte är så överraskande med tanke på att den arrangeras i en forntidsby – något som passar tidlösa Lisa o Piu alldeles utmärkt.

MIKAEL MALMBORG

PERKRISTIANSEN

Boris & The Jeltsins

Svängig popunk

Sommaren 2007 slog sig fem medelklass-skillar fria från Arbetsförmedlingens bojer för att bilda Boris & The Jeltsins. För den som kan sin historia avslöjar bara namnet bandets revolutionära läggning. Att debutsingeln *Låt det blöda (jag behöver ingen hjälp)* dessutom släpptes den första maj är inte heller det någon tillfällighet. Bandet lämnar, med andra ord, ingenting åt slumpen.

Sedan de med hjälp av musik och cigaretter vände svenssonlivet ryggen ligger, ironiskt nog, just Sverige för deras fötter. I sommar väntar två mindre festivalspelningar. De största kioskvältarna till festivaler får däremot vänta ett tag till.

– Det är lite svårt att spela på dom större festivalerna. Där är allting så skitnödigt. Alltid samma Moneybrother och vad heter hon Jenny... Jenny Wilson eller vad hon heter, säger bandets gitarrist Jens Karnstedt.

Musikaliskt är det svårt att inte förknippa bandet med Paul Wellers gamla The Jam eller självklara Ebba Grön. Men

att musiken uteslutande skulle handla om politik förnekar de själva.

– Nej, det handlar mer om världen sedd ur en orolig pojkes ögon. Om en ung, orolig man. Det ger däremot känslan av politik, förklarar Jens.

Boris & The Jeltsins är på många sätt unika på den svenska musikmarknaden då ytterst få popband behandlar ämnet politik. Bandet har bland annat provocerat genom budskapet ”Död åt Reinfeldt” och samtidigt förtydligat att de vill hänga statsministern högt. Bandet påstår dessutom att musikklimatet som det ser ut idag är stendött.

– Det är ju bara samma jävla band.

Så förhoppningsvis har Boris & The Jeltsins lämnat allt vad jantelagar och svenssonliv heter en gång för alla. De ser det som en självklarhet att förakta den tillvaro de än gång växt upp i.

– Vad fan, har man vuxit upp i det så växer föraktet fram. Men det var mer ångest förut. Det är någonting med dom förutbestämda rollerna.

RASMUS BLOM

TINTINHODÉN

Alexis Weak

Elektronisk melankolisk rap

– Jag har rappat över technomusik rätt länge. Vi brukade arrangera fester där vi körde med MC:s och DJ:s, vi blandade och rappade till dansmusiken. Det var som en livegrej innan jag ens började fundera på att spela in musik själv.

Mixtapen *Välkommen till Gullmarsplan* kom ut för två år sedan och illustrerar det ovan nämnda mycket tydligt: i sann mixtapeanda mixas klubb-låtar som under ett DJ-set, samtidigt som Alexis Weak rappar hiphoptypiskt kaxiga rhymes om att bland annat vara "det bästa som hänt 2007".

Medan mixtapen är en introduktion till hans stil och textmässiga flow och fokuserar på attityd och tunga beats att dansa till, tar han med den aktuella EP:n *Farväl Gullmarsplan* rap över elektronisk dunka-dunka ett steg vidare och fokuserar lika mycket på dansgolvsvänliga låtar om att "dricka bärs som en best inne på klubben" och att han måste frysas ner för att andra ska komma ikapp, som mjukare låtar med långsammare tempo där gränsen mellan rap och regelrätt sång stundtals suddas ut, dock utan förlora den tyngd som kännetecknar honom.

Alexis Weak understryker gärna att det just inte bara är till klubben musiken riktar sig.

– Det är minst lika viktigt att kunna dansa till min musik som att kunna lyssna på den på väg hem efter festen. Dom låtar som betyder mest för mig är dom mer krävande, dom som är för hemmabruk framför dom som manglas på radio.

Som musikaliska influenser listar Alexis bland annat Eric Prydz, Axwell och "annan griség, smörig house" – det finns till och med talkbox-förvrängd sång! Men soundet utmärker sig mest genom det tydliga flirtandet med många olika stilar och genrer. Istället för att envist försöka hålla sig till ett visst elektroniskt sound, laborerar Alexis Weak gärna med så många som möjligt.

– Det är mer element än genrer, det är modern musik. Vissa lär älska det, andra hata det, men jag hoppas att folk i alla fall ser grejen och vägar ta den till sig.

Farväl Gullmarsplan kom ut i maj och en full-längdare kommer att ges ut i november på La Vida Locash.

SIMÓN BUSTAMANTE

KAREN CANALES

Fulmakten Snyggaste punken

Det var via ett rykte om utebliven spelning som Groove först hörde talas om Fulmakten. Vi föll ganska pladask för den raka enkla punkrock vi hörde.

– Ja, det är en felstavning från början, säger Christian på frågan om vart han fått namnet från. Fulmakten kanske hade funkat det med.

Christian, en självkritisk 25-åring som också spelar trummor i CDOASS och Almedal, kände att han behövde få utlopp för sin egen kreativitet.

– Jag har alltid spelat i andras band. Det är kul att göra något eget, säger Christian.

Fulmakten hämtar sin inspiration från bland annat gammal soul, klassisk punk och progg.

– KSMB och Nationalteatern har jag hört nämnas. Men själv lyssnar jag på

Ike & Tina. Fantastiskt driv dom får till med så enkla medel. Det är vad jag eftersträvar med min musik också. Enkelt och rakt.

Christian flyttade från Norberg, ett litet samhälle i närheten av Fagersta i Västmanland. Göteborg kändes som en bra stad att vara i. Men han längtar till Norberg ibland för tystnaden och för att han kan vara mer kreativ där uppe. Norberg/Fagersta var under mitten av 90-talet en bra plats att växa upp i om man var intresserad av musik.

– Bergslagsrocken, Burning Heart Records, Hives och 59 Times The Pain fanns ju där. Det var riktigt häftigt.

Hur skriver du låtarna?

– Jag nynnar fram alla låtar. Spelar in låtidéerna på min mobil. Jag skulle kunna mig låst om jag satt med en gitarr. Gitar-

ren är ju begränsad men mitt nynnande har inga begränsningar alls egentligen. Sen spelar jag in i min hemmastudio, trummaskin, gitarr och sång. Texterna hämtar jag från allt som händer eller har hänt mig. Skivbolaget Korpen Flyger vill ge ut mitt album i höst. Det blir ett upp-tempo-album.

– Då vill jag sätta ihop ett band eller sätta ihop ett liveset så att jag kan spela live också. Jag har inte spelat live ännu. Helst vill jag spela med folk jag inte känner i så fall. Det skulle kännas konstigt att ha folk från Almedal med i mitt band, menar Christian. Drömmen är att ha två Tina Turner på podium klädda i kortkort kjol och höga stövlar som körar, det vore det ultimata.

PER LUNDBERG GB

Våldsamt vackert

Som små huvudfotingar tror vi på vitt och svart, hjältar och superskurkar, gott och ont. Med åren lär vis oss dock att det inte är så enkelt, att det vi trodde var motsatser egentligen bara är olika sidor av en och samma sak. Och det är här Skriet kommer in i bilden.

ANNASUNDRÖM

SOM SÅ MÅNGA ANDRA band bildades stockholmsduon Skriet som av en händelse. För ungefär två år sedan satt de båda vännerna Isak Sundström och Jacob Frossén på en vind och lekte fram låtar. De hade aldrig tidigare spelat tillsammans. De hade ingen plan. De hade endast en elgitarr, en synt och en stor golvpuka, men trots de begränsade resurserna lyckades de skapa rik musik.

– Det var begränsningarna som ledde till att vi låter som vi gör, menar Jacob. Vi hade inga fler instrument, och det där följde med oss in i studion. Istället för cymbaler använder vi till exempel en gammal bakplåt.

Duons reduktionistiska metoder resulterade till slut i ett självbetitlat debutalbum, vilket släpps på det eminenta skivbolaget Novoton i slutet av sommaren. Albumet är en suggestiv, ödesmättad historia, vars sparsamma arrangemang – ensam trumma, skorrande synt, elgitarr och Isaks enkla men mångtydiga texter – skapar en elektrisk spänning.

Varför kallar ni er för Skriet när ni gör såpass lågmäld musik?

– Namnet ska vara en slags kombination av våldsamt och vackert men samtidigt också lite roligt, förklarar Isak. Men vad är det då för skillnad på ett skri och ett skrik?

– Ett skri, det är en slags klichébild av den västerländska ångesten.

Och sålunda är det ju också intressant att duons namn för tankarna till Edward Munchs berömda målning. Munch var en plågad man, som med skarpa penseldrag och starkt kontrasterande nyanser porträtterade både sin egen och den moderna människans existentiella vändor.

– Ja, det är inte så att vi vill referera direkt till den målningen, säger Isak, men den är ju ändå ganska så rolig, eftersom den föreställer ett promenadstråk i solnedgången, något som borde vara vackert men som ändå inte är det.

Munch målade för att ventiler sin ångest. Känner ni igen er i det?

– Det låter ju pompöst att säga att man gör musik för att få ut sin ångest, och så mycket ångest kan jag inte heller säga att jag har, men det är klart att det är en slags kanal för att få ut saker. Eller vad tycker du, Jacob? Är allting vi gör rent mekaniskt?

– Nej, verkligen inte! skrattar han.

Och när vi ändå droppar finkulturella referenser: i sin något märkliga pressrelease presenterar Skriet sig själva genom att återberätta en scen ur Terrence Mallicks klassiska roadmovie *Badlands*. I scenen i fråga går det intensivt förälskade paret Kit och Holly på en strand, varpå Kit (som senare i filmen går bärsärkagång och mördar lassvis med människor) plockar upp en sten och föreslår att de ska krossa sina händer med den, så att de aldrig ska glömma den där dagen.

Varför just den scenen ur just den filmen?

– Det är ju samma sak som det vi pratade om tidigare, säger Jacob.

– Ja, instämmer Isak. Det är väldigt romantiskt och våldsamt på en och

samma gång. Och då tänkte ju vi att vår musik är lite likadan.

Munchs kontraster, Mallicks brutala kärlekshistoria och Skriet – den röda tråden är föreningen av motsatser, av vitt och svart, vackert och våldsamt. Och den tråden återfinns också i mötet mellan en hotfullt mullrande trumma och spröda melodier, den förnimms i den undertryckta atmosfären, den framträder när musiken framkallar fantasier om att under dundrande åskmoln bränna genom Mojave-öknen i en beige Volvo 740, när en rostig Telecaster ackompanjerar sänger på svenska om att arkebuseras i kärlekens namn.

– Jag borde väl säga något vackert om kärleken, suckar Isak, men faktum är ju att den kan kännas som ett jävla piskrapp. Känslan av kärlek kan vara ganska så nära det där kväljande skriet.

FREDRIK FRANZÉN

METALLICA

SONISPHERE
ONE DAY FESTIVAL
 HULTSFRED, FOLKETS PARK, 18 JULI

PRIMAL SCREAM THE HIVES MACHINE HEAD CRADLE OF FILTH

ANTHRAX LAMB OF GOD MASTODON THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY MESHUGGAH ADEPT

PLUS ONE MORE NAME TO BE ANNOUNCED

1 DAY, 2 STAGES, 12 BANDS FEATURING A FULL 2 HOUR METALLICA SET. DON'T BE LEFT OUT - GET YOUR TICKET NOW!

Biljetter finns att köpa via www.ticnet.se, tel: 077-170 70 70 eller www.festivalbussen.com, tel: 0771-19 04 90

WWW.SONISPHEREFESTIVALS.COM

MASSIVE ATTACK

18 OKTOBER
ANNEXET STOCKHOLM

BILJETTER FINNS VIA WWW.TICNET.SE, TEL: 077-170 70 70 SAMT ALLA TICNET- OCH ATG-OMBUD.

WWW.MASSIVEATTACK.COM

MUSE

THE RESISTANCE TOUR

LÖRDAG 24 OKTOBER 2009
STOCKHOLM
HOVET

WWW.MUSE.MU
 Biljetter finns att köpa via www.ticnet.se,
 tel: 077-170 70 70 samt alla Ticnet- och ATG-ombud.

Marissa Nadler

Det är en onsdag i slutet på maj. Marissa Nadler står och soundcheckar med Sarah Assbring på Pusterviks scen. De turas om med refrängen i Lou Reeds *Perfect day*. Efter två försök är deras röster sammanflätade likt två lockande sirener. Just a perfect match.

JEANEER LUND

När vi lite senare tagit plats i logen berättar Marissa att hon och Sarah planerar ett skivsläpp ihop. Kanske med Lou Reed-covers, kanske inte. I vilket fall är deras samarbete på många sätt lika självklart som det är en glad överraskning. De är båda sedan tidigare stora anhängare av reverbeffektens kraft, men på senare år har deras musik utvecklats till det mer monumentala slaget, mer instrument, mer ljud.

Senast Bostonbördiga Marissa besökte Göteborg höll hon en spelning i Engelska kyrkan. Valet av lokal kan tyckas ganska givet när man beträdder Nadlers gothiska och reverbindränkta värld. Men huvudrollsinnehavaren är av annan åsikt.

– Jag föredrar artificiell reverb för det blir en krispigare, mer digital ljudbild och det är den jag vill åt. Det händer ganska ofta att jag blir bokad till kyrkor och jag kan förstå det på ett sätt, men samtidigt är jag inte ett dugg religiös. Det har väl mer att göra med min musik än med mig som person, antar jag.

Songs III: Bird on the water från 2007 var inte bara en uppvisning i atmosfäriskt gitarrplockande. Den hade även styrkan att försätta lyssnaren mitt i handlingen, kanske vid en bortglömd kyrkogård strax utanför Bostons stadsgräns, kanske i en kyrka vid Hvidtelftsplatsen i Göteborg. Stämningen runt låtarna var minst lika viktiga som låtarna i sig. Med *Little hells* har Marissa lyckats bibehålla samma känsla, fast med mer instrumentering och mindre eko. Men trots att Marissa dragit ner på ekot stöter hon dagligen på förstäsiggpåare som försöker vrida ner ratten ännu några snäpp.

– Ända sedan jag började uppträda på open mics vid 17 års ålder har det alltid funnits ljudtekniker och personer som tyckt att jag använt för mycket reverb i min sång. Jag stöter fortfarande på ljudtekniker, och då framför allt män, som försöker sätta sig över min musik och hur jag låter och jag blir lika förbannad varje gång. Som om någon ifrågasätter att Jim James i *My Morning Jacket* använder sig av eko i sin sång! Eller Band Of Horses! Eller Fleet Foxes! Så fort en tjej lägger eko på sin röst tror folk genast att hon försöker dölja något.

När Marissa Nadler några timmar senare dränker en hänförd publik med vibrerande reverbvågor är det ingen som ifrågasätter någonting. Till och med ljudteknikerna verkar nöjda.

DANIEL MAGNUSSON

Den galna rösten styr

Som sångare och låtskrivare i Seabear har islänningen Sindri Már Sigfússon gjort sig ett namn. Nu har han startat soloprojektet Sin Fang Bous som låter ganska likt Seabear, med vackra, drömska melodier och detaljrika arrangemang. Men Sigfússon har kryddat med två extra ingredienser: galenskap och kaos.

SINDRI MÁR SIGFÚSSON och hans liveband har precis avslutat sin spelning på franska festivalen Europavox. Iklädd blå t-shirt, blå mjukisbyxor och röda tygskor charmade Sigfússon den lilla men hängivna folkmassan med sin mjuka stämma och själfulla musik. Nu sitter han utomhus i en grön stol bakom scenen med det ena benet över det andra. Smuttar vin ur plastglas i kvällsmörkret.

– Från Sverige? säger han på välvärdad svenska när han får höra att det är Groove som precis ska intervjua honom.

Sigfússon bodde i Sverige mellan två och nio års ålder, eftersom hans föräldrar studerade i Göteborg. Han gick två år i svensk skola, men flyttade sedan tillbaka till Island.

– Jag älskar Sverige, det är mitt favoritställe. Vi skulle ha spelat i Göteborg nyligen, men det blev inställt, vilket jag tycker är väldigt tråkigt. Jag har inte varit där sedan jag flyttade, berättar han, fast på engelska den här gången.

Sin Fang Bous – vars namn bara är ett oseriöst hopkok – är Sigfússons soloprojekt. Faktum är att också Seabear startade som en soloidé, men sedan till-

HANS LARSON

kom sex medlemmar. Nu har Sigfússon fått tid över under arbetet med Seabear och då finns möjlighet att ägna sig åt helt egna idéer igen. Galna idéer.

– När jag gick på konstskola fick jag höra att alla har en galen röst inom sig. Jag kände igen mig. Det är den galna rösten i mitt bakhuvud som jag har försökt lyssna på när jag har skrivit mina texter, berättar Sigfússon och smuttar måttligt vidare på sitt vin.

Så hur låter Sin Fang Bous?

– På skiva är Sin Fang Bous typ kaotisk pop, inte lättlyssnat med ändå ganska poppig. Live är det mer som experimentell indierock.

Hur skiljer det sig från Seabear?

– Vi gör ju en ganska lugn musik med Seabear och min röst är ganska mjuk. Med soloprojektet har jag försökt sjunga på toppen av min röstförmåga.

En annan av idéerna med det nya albumet var att han skulle spela alla instrument själv. Han var lite fundersam över hur det skulle gå med trummor och bas, men till sist blev allt klart och fullängdsdebuten *Clangour* har varit här sedan början av året. Även om den är

kaotisk är den samtidigt drömsk och livsbejakande. Men också vemodig.

Det finns en myt om att artister som gör dystert eller vemodig musik är sorgsna människor. Är du sorgsen?

Han trummar muntert fingrarna mot bordet och fyrar av ett leende.

– Nej, jag är väldigt glad för det mesta. Musiken kommer någon annanstans ifrån. Det kanske är min själ som är ledsen, för min hjärna är i alla fall glad.

Sigfússon tror att det vemodiga förmodligen beror på att han själv lyssnar på sorgsen musik. Mycket av tiden går åt till att lyssna på andra artister – Tom Waits är favoriten, men även Fleetwood Mac ligger honom varmt om hjärtat.

Får Sigfússon bestämma kommer både Seabear och Sin Fang Bous att leva vidare simultant. Reaktionerna på solo-debuten har varit goda och redan innan 2009 är slut hoppas han släppa nytt. Den gången med studiomusiker, fast fortfarande på Sigfússons egna villkor – med den galna rösten i spetsen. Och med den kan Sin Fang Bous säkert hitta på vad som helst.

HANS LARSON

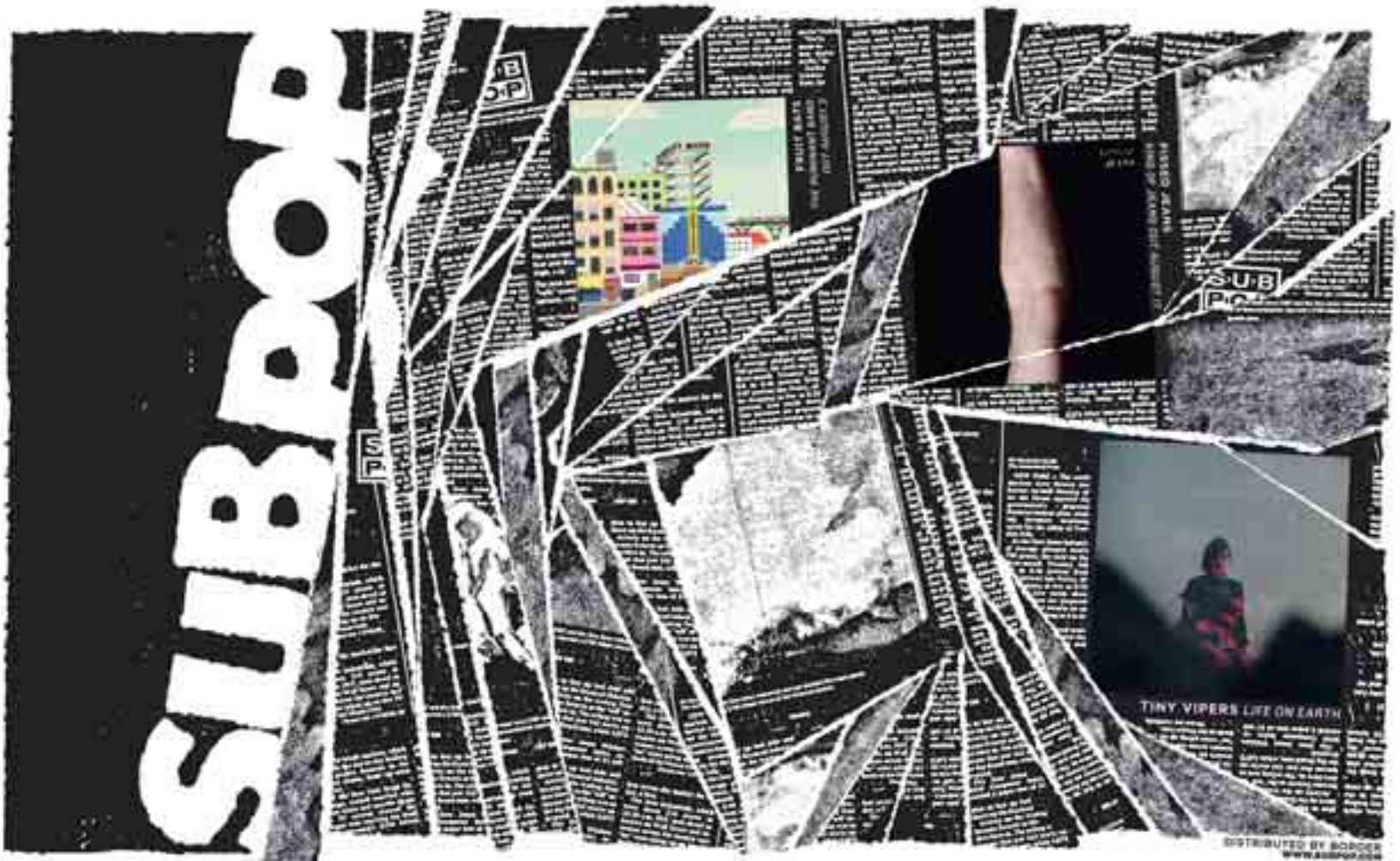
Spelar ni i ett band?
Är ni bäst?

Sign up and win
Jack Rocks 2009

www.jackrockssweden.se

JACK DANIEL'S AND OLD NO.7 ARE REGISTERED TRADEMARKS OF JACK DANIEL'S. © 2009
DINA VÄNNER PÅ JACK DANIEL'S VILL PÅMINNA DIG ATT DRICKA MED MÅTTFULLHET

BJÖRN OLSSON

Går sin egen väg

EDITH CAMILLA SVENSSON

Han har spelat sina låtar för sig själv en miljon gånger men skulle aldrig spela dem för publik. Istället spelar han in band som han kanske inte gillar, och drömmer om finsk glamrock. Johan Lothsson promenerade upp till Masthugget i Göteborg och hälsade på Björn Olsson.

DET TAR INTE MER än en sekund från att jag ringt på i porten tills ytterdörren öppnas. Upp i trappen möts jag av en öppen dörr och redan i vardagsrummet märker jag att jag inte kommit in i något vanligt hem. Mitt i tvärumslägenhetens vardagsrum finns en stor vitt hytt. Björn Olsson har investerat 36 000 kronor på ett ljudisolerat bås i sitt vardagsrum. Där spelar han in pålägg eller sång, som fullständiga inspelningarna han gör i sin studio ute på Orust.

Till höger om bäset finns barnens dubbelsäng. Björn Olsson har två barn från två tidigare förhållanden som bor hos honom varannan vecka. Bredvid Björns egen säng, en säng utan ben i det andra rummet, står en vinylspelare.

Vi slår oss ner på balkongen som vetter ut mot Älvsborgsbron och hamnloppet. Det är också det marina temat som dominerat Björns instrumentala soloskivor. Efter skaldjurssviten ser det ut som om han inte kommer att göra fler. **Du känner inte att du vill närma dig scenerna igen?**

– Och spela live? Nej, skrattar Björn. Du vet, jag har ju inget att spela.

Du skulle aldrig vilja ge en konsert med dom låtarna du släppt i eget namn?

– Nej, nej, nej. Herregud, det var ju verkligen inte meningen att jag skulle göra soloskivor men så blev det fem och då blir ju det en börda, varför ska du inte göra soloskivor?

Precis som Björn pratar spelar han gitarr, få ord som upprepas, få ackord som används. Det är kombinationen av dem och i melodierna som hans styrka finns. Och i de stämmingsfyllda atmosfärerna han bäddar in låtarna i som arrangör och producent.

– Jag gjorde soloskivorna mest för att när jag slutade i Soundtrack så kände jag att allt gick i stöpet och jag var tvungen att bara fortsätta med någonting. Men det var la skönt också, Soundtrack var ju en grym ansträngning och det är inget som jag saknar, jag är ju ganska intensiv och fick ju gjort mycket där och sen så var det en jävla befrielse att släppa det och göra något annat.

DET ÄR ALLTSÅ INOM inspelningsskrået som Björn har sin framtid. Kanske en ovisst framtid. Hans producentkollega Jari Haapalainen gick nyligen ut i Dagens Nyheter och försvarade illegal nedladd-

ning med att det är ett bra sätt att upptäcka och få tag i svårtillgänglig musik.

Vad är din inställning till fildelning?

– Den är som Lars Ulrich. Jag tycker det är så mäktigt att han gick emot det så tidigt, jag gillar Lars Ulrich mycket för att han gjorde det med det facet han har så som han ser ut, men jag har ingen direkt åsikt om det, jag anpassar mig, jag menar jag ser det så här, fan vad skönt att slippa va producent känner jag då. Då får jag va bra på att mixa.

Avhoppen har ändå varit något som följt Björn Olsson genom karriären. Första gången han skulle spela in Mando Diao var de i gamle Fireside-gitaristen Pelle Gunnerfeldts studio i Stockholm. Stämningen blev dålig.

– Jag tyckte inte dom lyssnade på mig så då tyckte jag att dom likaväl kunde spela in själva. Så jag la av bara. Sen ringde jag upp Gustaf och då häna han mig, han frågade om det fanns nån jourcentral dit band jag hoppat av ifrån kunde ringa. Jävligt tyken var han. Och då var jag ändå snäll och lånade ut mickar.

Några år senare återupptog faktiskt Borlängekillarna samarbetet med Björn. Under speciella former. Grunder spelades in men sen lämnade Mando Diao för turné och Björn blev ensam kvar i studion med materialet för att laborera och mixa klart skivan.

NÅGOT SOM BJÖRN OLSSON slutförde under 2008 var det som skulle bli Alf Robertsons sista inspelningar innan han gick bort strax innan jul. Ett samarbete som kom till på ett underligt sätt. Björn berättade om sin fascination för Alf i en tidningsintervju. Alf Robertsons gamla kompis från Gamlestan Jan Skånberg (också Anticimex-basistens pappa) läste och skickade det till Alf som i sin tur i en intervju ett halvår senare sa att han skulle göra comeback efter sin stroke och att Björn Olsson skulle producera detta.

Björn stod på Andra Långgatan när han läste om det och trodde att han haft en minneslucka.

– Det var lite jobbigt, varje gång jag hämtade honom, ”åh Alf Robertsson sitter bredvid”, och jag kände mig så liten och meningslös. Kände mig ung och hade ingen pondus.

– Första gången jag träffade honom var han i så jävla dåligt skick men ändå tjatade han i tre timmar om exakt vad

han ville göra. Det är ju ett underbart minne. Herregud. Det var ganska typiskt Alf att han skulle spela in i det skicket han var. Det var en typisk Alf Robertsson-manöver, han har varit sån i hela sitt liv.

Vad gillade du med honom?

– Han var så karismatisk som person och musiken är ju städad och allt. När man hör *Mitt land* exempelvis känner man att han saknar en viss spär, även om han var jävligt intelligent så försökte han inte va poetisk, det var väldigt rakt som när han läser en dikt till *Du gamla, du fria*.

Hur var det att spela upp dom färdiga låtarna för Alf på sjukhuset?

– Det var grymt bra. Du vet, folk vet nog inte hur han var, han hade sån enorm pondus och var så enormt skärpt men han var ju helt färdig. Så jag hade ju enorm respekt för honom så inspelningen var ju inte alls så att jag hjälpte en gammal man utan vi var ju rädda för honom. Så det var ju svettigt på det sättet och han kunde driva med mig, en låt var lite jazzig och då ville inte jag spela gitarr på den och det noterade han och retade mig för att jag inte kunde ackorden.

– Han mätte ganska bra på slutet när han fick komma ut. Han satt ju hos mig och rökte, pratade mycket och så åkte vi på restaurang så det var inte så mycket inspelning egentligen. Han kunde inte riktigt matcha den mentala kraften med sin röst, den var så svag men det var på *Jag lämnade mitt hjärta i Göteborg* som trycket kom tillbaka och det var ju roligt för jag såg ju vecka efter vecka hur mycket bättre han blev. Han talade bättre och han förlorade sitt stroke-utseende nästan, han kunde prata och samtidigt röra blicken.

– När han sjöng där var han ju i strålande form men bara en vecka senare så hade han hjärtsvikt och var väldigt trött, men det visste ju inte jag vad det va. Då blev han så jävla trött att det inte gick längre.

Pratade ni något om hur han kände? För han måste ju ha varit medveten om att det antagligen var det sista han spelade in.

– Ibland kom vi in på det men han var ju väldigt bra på att elda på. Han var aldrig nedstämd, han hade ju haft den jobbiga perioden bakom sig med total tystnad efter stroke. Suttit hemma med den där depressionen som kommer efter stroke.

Så när han kom ut igen och vi gick på Burger King på Järntorget, det var ju en enorm känsla för honom. Jag såg ju på honom, han bara sög in hela Järntorget och då gjorde jag ju det själv också – man smittas lite av det.

Det är sällan man ser dig på spelningar. Du dras inte till liveformen ens som lyssnare?

– Nej. Nej. Det var länge sen.

Varför?

– Vet inte faktiskt. Men jag lyssnar jävligt mycket på skivor, inte på nåt nytt men jag lyssnar på mina skivor. Sen kollar jag mycket på Youtube. Kollar allt med Andy McCoy och Hanoi Rocks och Status Quo. Jag läser allt om Andy McCoy.

Är det din idol?

– Ja, jag gillar han jävligt mycket, jag har alltid gjort det. Har älskat Hanoi Rocks sen 80-talet. Jag gillar Andy McCoy så mycket att så fort det blir ro skulle jag vilja göra en skiva med honom, men jag vet inte om han vet vem jag är så jag har inte vågat höra av mig.

Du känner inte Conny Bloom som spelat med dom?

– Nej. Men dem var ju inte så bra sista upplagan. Men Andy McCoy är överkligt grym. Jag menar, komma från Finland med den glamrockgrejen. Om man kollar på Guns N' Roses, så har dom ju tagit så jävla mycket från dom. Och det läste jag i intervjuer då, Izzy Stradlin sa att han gillade finnish rock. Det är ju också kul att Andy McCoy är gammal och sliten. Det är ju lika värdefullt som nån som är ung och fräsch. Kanske mer värdefullt för det finns många fler unga fräscha.

KLOCKAN HAR NU BLIVIT tio på kvällen och solen är på väg ner över Älvsborgsbron och Göta Älv. Björn Olsson har även haft ett finger med i spelet på alla Håkan Hellströms skivor, som låtskrivare, studiomusiker eller producent. Särskilt nöjd är han med *Ett kolikbarns beklannelser*, deras tätaste samarbete då Björn även producerade. På Håkans sista skiva var Björn inte med så mycket kring inspelningen som mestadels gjordes med Jocke Åhlund i Stockholm.

– Jag känner lite att jag har hoppat av Håkan, det har jag ju inte men det är rätt skönt att inte ha någonting som hänger över en. Jag är ju först och främst musikan.

JOHAN LOTHSSON

PAGE THREE
SÖNDAGAR / TERRASSEN

ALVARO & RESSLE
FREDAGAR / ASIATISKA

B-LINE
LÖRDAGAR / TERRASSEN

VIET-NAAM, TARO & MYGGAN
ONSDAGAR / TERRASSEN

NETZ
FREDAGAR / TERRASSEN

JEPPE KÖRSBÅR MED VÄNNER
FREDAGAR / ASIATISKA

NETZ
LÖRDAGAR / ASIATISKA

MAMMA & PAPPA
MÅNDAGAR / TERRASSEN

CANADIAN CLUB
TORSdagAR / TERRASSEN

KRULL & KIM
TISDAGAR / TERRASSEN

BERNS SALONGER

SUMMER 2009

WWW.BERNS.SE, TELEFON 08-566 322 00

LIVET EFTER SOMMAREN

HÖGSKOLAN VÄST I TROLLHÄTTAN HAR PLATSER KVAR

INTRESSEOMRÅDEN 09/10:

- DATA & IT
- EKONOMI & LEDARSKAP
- HÄLSA & VÅRD
- LÄRARE & SPRÅK
- MEDIA
- MÄNNISKA & SAMHÄLLE
- TEKNIK

NYA MÖJLIGHETER...

www.hv.se

HÖGSKOLAN VÄST

*Du gör gigget...
AMA sköter resten!*

ÄRLIGT TALAT...

*Hur kul är det med orkesterbolagets bokföring?
Revisorn kan ju vara en trevlig person men knappast gratis!
Att få brev från Skatteverket är sällan bra för blodtrycket.
MINIMERA OVANSTÄENDE MED AMA*

AMA - Årets hit...

*Garanterat betalt för ditt jobb - Smidig hantering via Internet - VIP-rabatt
Kollektivavtal - Billigare för SMF-medlemmar - Rejält försäkringspaket
För mer information besök: www.ama.se*

Administration
Sven Åke Jönsson
043 731900
sven@ppl.ama.se

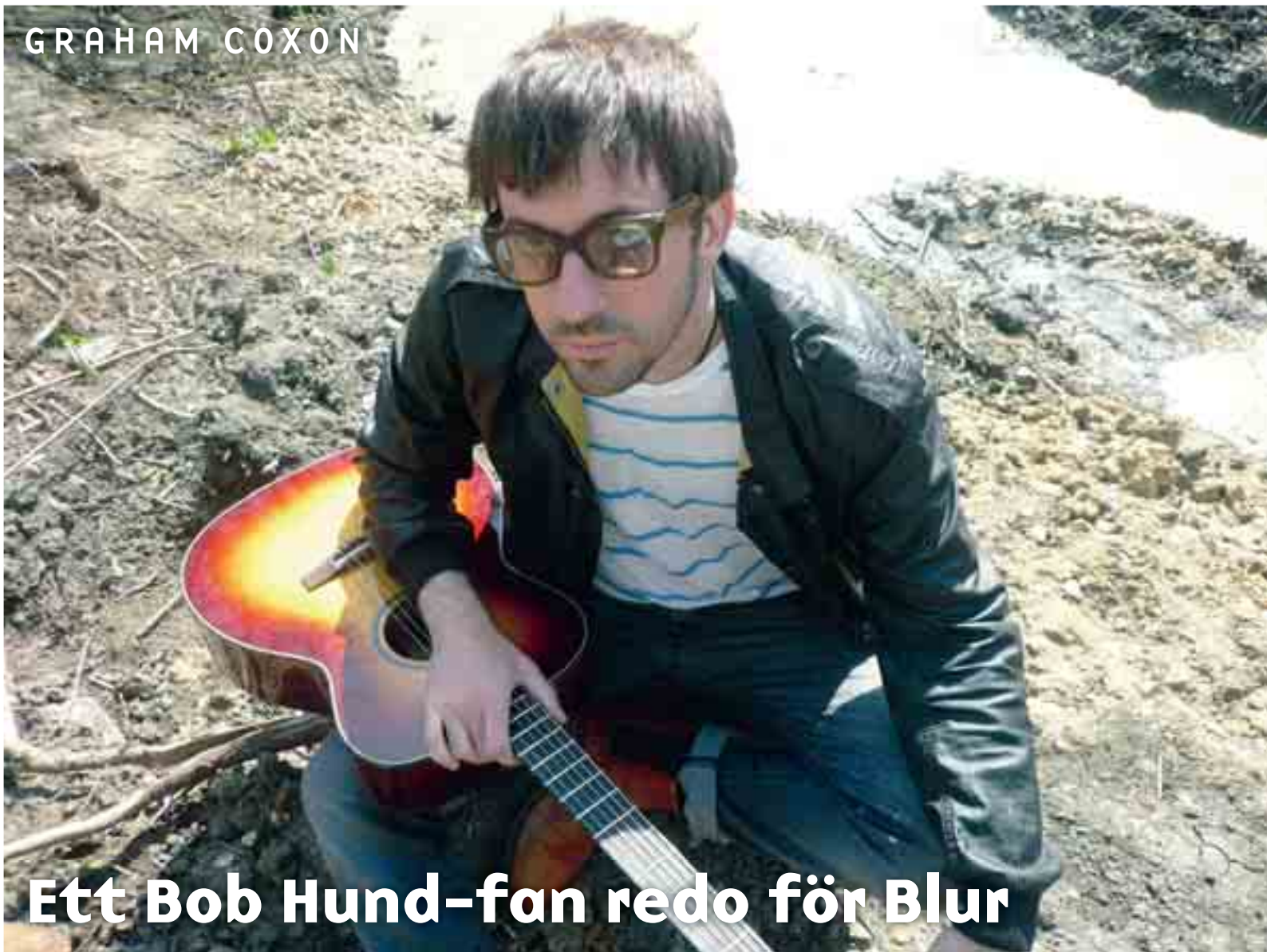

Marknadsföring
Jan Erik Söhr
08 10 76000
jan@ama.se

Chef förändring
Göran Öderlöv
070 999 1149
goran@ama.se

GRAHAM COXON

Ett Bob Hund-fan redo för Blur

Graham Coxon har en hektisk tid både framför och bakom sig. Han spelar gitarr på Pete Dohertys solodebut och har dessutom färdigställt sitt eget sjunde studioalbum *The spinning top* nyligen. Men under sommaren väntar något kanske ännu större: Blur. Återförenat.

GITARRISTEN GRAHAM COXON lämnade Blur 2002. Åren efter fylldes av bakslående, småbråk och osämja inom bandet. Sångaren Damon Albarn satsade på sina nya projekt Gorillaz och The Good, The Bad And The Queen, Graham Coxon fortsatte med sitt redan startade soloprojekt, trummisen Dave Rowntree inledde en karriär inom politiken – och basisten Alex James började tillverka ost på en gård på den engelska landsbygden. I slutet av förra året offentliggjorde bandet att det är dags för en återförening under sommaren.

– Vi kom på att vi egentligen inte hade något att vara arga över. Så vi samlade ihop bandet över en eccles cake (en brittisk, russinfylld smörbakelse) som vi åt och samtidigt diskuterade en återförening. Det var inte mycket att tveka över, berättar Graham Coxon.

Det har snackats om återförening under en ganska lång tid och Coxon säger att bandet har vant sig vid tanken under de senaste två åren. När allt blev

klart visste fansens efterfrågan inga gränser och biljetterna till konserten i Hyde park den 3 juli såldes slut på ett par minuter. Vad som står på schemat nu är en handfull spelningar i hemlandet och där efter får tiden utvisa vad som händer med Blur, om det blir något mer turnerande eller inte. Det beror på hur bra spelningarna går.

Alex James har ju varit i ostbranschen dom senaste åren. Tror du verkligen att han är i form till återföreningen?

– Ja, det tror jag att han är, han har nog mest tillverkat ost och inte ätit så mycket. Alex kan spela bas fortfarande, han har säkert övat en del hemma framför brasan.

Samtidigt som Blur gör sin comeback rullar Coxons solokarriär vidare. Det färskaste albumet *The spinning top* är influerat av country och blues, och Coxons gitarr är mer talande än i många av de tidigare albumen. Mycket akustiskt, folkrockigt strängplockande.

– Det är lite mindre experimentellt än många av dom tidigare albumen, men man känner ändå igen min musik.

Vidare berättar Coxon att solokarriären förmodligen kommer att få en fortsättning, han har redan ett par låtar på lager som han vill spela in.

Ska vi lämna din solokarriär och Blurs återförening och prata lite om Bob Hund nu?

– Ja, jag vill gärna prata om Bob Hund!

Har du hört deras senaste album ännu?

– Nej, jag har ju inte gjort det, det har inte kommit hit ännu. Så jag har det roliga framför mig, säger Coxon och meddelar att *Folkmusik för folk som inte kan bete sig som folk* kommer att genomlysas grundligt när han får tag i ett exemplar.

Det finns få saker som engagerar Graham Coxon så mycket som detta skånska adrenalinkollektiv. Han har gjort covers på bandets låtar flera gånger och har *Min trampolin* som personlig favorit.

– Jag tror att det var 1996 som Andy Ross från Food Records kom och sade:

”Det här är ett band som jag tror ni kan gilla”. Så visade han videon till *Istället för musik: förvirring*. Jag gillade det direkt.

Det går knappt att få stopp på Graham Coxon när Bob Hund kommer på tal. Han slänger sig med superlativ, pratar om hur bandet delar ego på scenen och menar att svenska som språk är oerhört vackert. Och så briljerar han med några meningar på hyfsad svenska, följer på lite trallande ur Bob Hund-låtar.

Vet du att Bob Hund sjunger på en dialekt som kallas skånska?

– Skånska? Är det så jag låter när jag försöker prata svenska?

Jag antar det. Men har det inte varit svårt att lära sig språket när du gjort covers?

– Inte speciellt faktiskt. Jag har mest försökt härma originalet. Fast... jag har ju inte skrivit några egna låtar på svenska ännu. Min svenska är inte riktigt så bra ännu.

HANS LARSON

Beta Satan

Johannes, gitarrist i Århusbandet Beta Satan, himlar med ögonen och suckar djupt.

– Har du verkligen Veronica Maggios telefonnummer? Hon är så jävla snygg. Har du Lisa Ekdahls nummer också? Johannes blir allvarligt avundsjuk när jag berättar att jag träffat henne.

KEVIN N. ANDERSEN

Vi träffas på Spotfestivalen i Århus och konstaterar att det inte finns så många hårda rock- eller popband från Danmark. Typ Boghandle och Konkhra och Beta Satan.

– Vi spelar kåt musik, säger sångaren Kåre och får medhåll av Johannes som tar en klunk ur sin Smirnoff Breezer.

Vad handlar texterna om?

– Om ex-flickvänner, religion och överkänsliga singer/songwriters, skrattar Kåre.

Beta Satan bildades 2006 i Århus ur spillrorna av bandet Tiger Tunes. Danmarks andra stad Århus är enligt Kåre och Johannes är en bra stad att skapa musik eller vara kreativ i.

– Eftersom det är en hyfsat stor studentstad så finns det ett bra utbud här. Många olika sorters människor som kommer hit från hela världen. Många band som kommer hit och spelar också. Men det finns även något här i Århus som kallas Århusmaffian. Några band som kom fram under samma period under 70- och 80-talet. Dom tar ganska stor plats fortfarande i media och på festivalerna. Det känns väl lite så där, erkänner Kåre. Ut med det gamla och in med det nya.

– Men det var ändå bra när sångaren i Gnags tyckte att omslaget på vårt senaste album var anstötligt. Då har man lyckats lite grann.

Bandet har breda influenser och enas efter en stunds dividerande om två.

– Genesis och Blood Brothers. Men det är bara två som sagt. Vi gillar allt oavsett genre bara det är bra och det inspireras vi av, säger Johannes.

Beta Satan berättar att de hittat sin nisch i Danmark. Att de känns rätt unika i det de gör och att det funkar väldigt bra att spela nere i Tyskland. I festivalvimmel är det många som hälsar på Johannes och Kåre och önskar dem lycka till med allt. Beta Satan är ett ödmjukt men kaxigt band som inte sticker under stol med vad de tycker om allt och alla.

– Vår långsiktiga plan är att under 2010 släppa vårt andra album. Fram till dess ska vi skriva massor av låtar. Det är vår trummis som skriver all musik, berättar Kåre. Lite ovanligt, men ungefär så funkade väl Genesis också, säger han och ler snett. Efter det ska vi spela hela Danmark, Tyskland och Sverige, avslutar Kåre självsäkert.

PER LUNDBERG G B

En gnista i mörkret

2007 lade Jack Lawrence Brown, Harry McVeigh och Charles Cave ner projektet Fear Of Flying. Istället bildade de White Lies. På en kolsvart hemsida lade de ut material som penklade mellan hopp och helvete.

MUSIKBRANSCHEN SNOKADE NYFIKET och det dröjde inte länge förrän fritidsintresset växte ur kostymen. Utan tvekan en lyckad och inspirerande nystart. Kristian Gidlund träffar trummisen Jack bland spöregn, tatueringar och berusade tyskar på kolossalfestivalen Rock Am Ring.

Jack beskriver det senaste året som märkligt. Från skivinspelningen i april 2008 har bandet varit på resande fot i nästan åtta månader. Ett resultat av idogt arbete och en stenhård ambition att göra musik som verkligen betyder något.

– Folk brukar säga att vi slagit igenom så fort. Vi håller inte med. Vi har varit extremt seriösa och arbetat hårt. Det är först nu vi skördar våra frukter och det har tagit sin tid.

Avlivandet av Fear Of Flying inträffade för att de behövde vara ärliga mot sig själva. Plötsligt skrev de låtar som förtjänade något allvarligare och i det ögonblicket blev musiken det enda som spelade någon roll. Stenen sattes i rullning och knockade framgången som stod och lurade runt hörnet.

– Vi hamnade i en delikat situation. Skivbolag överallt. Det var lite lustigt, några trodde inte vi var White Lies. Vi såg tydligen för unga ut. I vilket fall, så slutade det bra.

Från garageband till något helt annat. Det innebär plötsligt höga förväntningar. Hur känns det inför nästa skiva?

– Det känns bra, men avlägset. Det enda vi koncentrerar oss på just nu är att spela live så mycket som möjligt. Berätta för världen att vi existerar. Vi kommer inte att spela in nästa skiva förrän 2010 och dom högsta kraven kommer från oss själva. Så länge vi gör musik som vi själva berörs av så kommer det sluta bra. Den inställningen hade vi inför förra skivan och så kommer det förbli. På ett sätt, fastän det är svårt, vill vi också passa på att njuta. Vad vi har åstadkommit är otroligt, men man stannar sällan upp och inser det.

Samtidigt är det kanske därför det har gått så bra.

– Absolut. Man får aldrig bli för nöjd. Redan från början var vi despera-

ta. Ambition har en tendens att slöa till sig med åldern.

Så kan det vara. Hur får ni då till det kreativa inom bandet?

– Rent musikaliskt börjar det med att Charles presenterar en text. Sen försöker jag skapa någon struktur med melodier, någon slinga och så där... Gitarrerna dyker alltid upp sist. Sen repar vi hårt i någon vecka. Krävs det längre tid för att bitarna ska falla på plats så får det vara så men när vi spelade in skivan blev det väldigt intensivt. Halva skivans material hade existerat i kanske fyra månader, resten skapade vi i studion. Mycket av resultatet har faktiskt tillkommit av att vi testat oss fram. Efter att en låt var inspelad var det liksom dags att lära sig spela den. Först trodde vi att det skulle skapa problem live, men nu är allt under kontroll.

Skulle du säga att ni är ett demokratiskt band?

– Med stolthet, ja. Förhoppningsvis ska alla tillföra något och finns det något element i en låt till exempel som

STEVE GULLICK

irriterar någon så ser vi till att det försvinner.

Det låter som ett recept för framgång.

– Det tycker jag att det är. Vi har ett starkt behov av att själva attraheras av det vi gör. Därför avslutade vi Fear Of Flying. Därför skrev vi på för Fiction Records. Där visste vi att vi skulle få bestämma över det estetiska. För oss är det viktigt att White Lies känns som en helhet. Ser man en av våra videor ska man genast förstå att det är vi.

Flera av White Lies videor är registrerade av svensken Andreas Nilsson som gjort videor och projektioner åt The Knife och Fever Ray. Jack är inte sen med att hylla svenskarna.

– Jag älskar dom där banden. Egentligen är jag inte särskilt intresserad av dansmusik men det finns något med hennes röst som jag inte kan komma ifrån. Att arbeta med Andreas passade oss perfekt. Han hade en vision som stack ut. Vår musik blev mer ett soundtrack till hans bilder och vi gillade den relationen.

Vårt samtal glider in på kreativitet överlag och Jack berättar att han vid sidan av White Lies ägnar sig åt fotografering och film.

– Vi spelade in videon till *Farewell to the fairground* i Ryssland och jag passade på att filma lite. Det blev en kortfilm som jag hoppas kommer dyka upp någonstans någon gång framöver. Jag skulle gärna ha en hemsida med min konst men just nu får jag så mycket utlopp för min kreativitet inom bandet så det kommer nog dröja.

Elton John, av alla personer, sa att om internet försvann för ett år så skulle människor plötsligt bli otroligt kreativa. Tycker du att internet kan vara förslappande?

– Jag använder internet först och främst för att skaffa information och helt utan internet skulle jag nog känna mig vilsen. Jag kan absolut förstå om det är en tidsdödare för många men White Lies har internet att tacka för mycket så jag ser gärna att det finns kvar. Ibland kan jag däremot känna att det finns för mycket av allting. Vem som helst kan

lägga upp vad som helst och jag har blivit mer skeptisk mot vad jag hör och ser.

Avslutningsvis ber jag honom berätta om deras val av att spela in Kanye Wests *Love lockdown*.

– Vi gillar hiphop. Många artister i genren har riktigt bra texter och live kan det vara sinnessjukt bra. Jag såg Jay-Z förra året... det bästa jag sett! Att vi spelade in *Love lockdown* var däremot en tillfällighet. Vi blev ombudade på ett radioprogram att göra en version av någon låt från topplistan. Tack och lov fanns den med. Jag älskar Kanye West. Det finns få artister som är så framgångsrika och som plötsligt byter riktning. Det är imponerande, hans sätt att göra vad han själv vill, vad han själv tror på.

Lustigt nog verkar det som om White Lies och Kanye West använder sig av samma recept för framgång. Vi får se hur det kommer att sluta. Förutsättningarna finns i alla fall där.

KRISTIAN GIDLUND

STORAN KLUNGAN FRE 4/9 LÖR 5/9

BILJETTER PÅ: WWW.STORAN.NU 2018

MATTIAS ELMERMARK

OLLE LJUNGSTRÖM

Where The Action Is, Stockholm
090612

G

Jag har alltid varit svag för Olle. Senaste skivan *Sju* var riktigt bra med tanke på det långa uppehållet och kvaliteten på *Synthesizer* som kom 2002 så därför har jag ganska höga förväntningar. Men Olle Ljungström har alltid varit en ojämn och oförutsägbar liveartist. Har man tur blir det magiskt, har man otur kan det bli både slarvigt och ofokuserat men aldrig dåligt. Idag är Olle dålig. Ibland riktigt dålig.

Han rullar in i sin rullstol efter att ha brutit båda fötterna när han trillade ner från en stege, och redan här känner man att han inte riktigt är bekväm. Han har en gitarr i knät och spelar lite löst strummande och solande, det låter inget vidare och det syns på honom. När bandet kommer in klagas han på dem att de kliver in som om de gick på Valium. Men bandet drar igång och katastrofen är ett faktum. Olle hittar inga noter, glömmer nästan all text

och mumlar mest eller sjunger fel när han försöker. Bandet är otajt och har inte alls den känsligheten som Ljungströms musik kräver. Även nästa låt kraschar, Olle har tagit fram ett texthäfte och även om han sitter med det framför sig och följer raderna med fingret så sjunger han fel och tappar konstant bort sig. Och det gör ont i mig, det här är inte vad man vill se och speciellt inte med Olle Ljungström. Med den låtskatten och den rösten kan det bli hur bra som helst och på papperet är kvällens låtlista en riktig höjare men det spelar liksom ingen roll. Olle ursäktar sig och säger att han är väldigt nervös. Han berättar att han aldrig haft problem att komma ihåg texter men att idag går det bara inte. Låt efter låt faller platt till marken och Olle missar de flesta texterna, och sjunger emellanåt riktigt dåligt. Jag kan inte hjälpa det utan står och ångrar mig att jag lovat att skriva en recension på det här. Jag vill inte skriva den här recensionen, Olle Ljungström förtjänar något bättre. Olle Ljungström förtjänar en riktigt bra recension.

Efter allt strul de senaste åren och med tanke på att detta är en slags comeback känns

det inte bra alls. Folk i publiken sneglar på varandra med oroliga blickar, det är nästan jobbigt att titta. Nån jämför det med att se ett tåg krascha. Men emellanåt brinner det till, *Jag och min far* är stark men det är för litet för sent och folk börjar lämna konserten. Men det blir bättre, lite av Olles gamla nerv kommer och texterna börjar sitta, men han är hindrad av rullstolen och verkar inte riktigt kunna släppa loss, sen hjälper det inte att bandet är väldigt klumpfotat och styltigt. Top-Steen funkade perfekt som producent på nya plattan men på scen som basist med exakt samma fula shorts, halmhatt och byggjobbarkängor han hade för 15 år sen med Stonefunkers funkar det inte. Känsligheten och lyhårdheten hos bandet finns inte och det lider konserten av. När Ljungström inte sjunger tar han ibland ett varv på rullstolen och ser väldigt vilsen ut, man får intrycket av att han egentligen inte alls vill vara på scenen just då. Och tyvärr vill ingen av oss i publiken vara kvar heller, men att lämna honom så här skulle göra för ont, så vi står kvar, och lider med honom.

MATHIAS SKEPPSTEDT

NITZER EBB

Brew House, Göteborg
090613

GGGG

Stämningen i luften: Uppklätt svartklätt i uppsluppen allsång.

Agent Douglas McCarthy, klädd i oklanderlig svart kostym (fast strumporna är röda), slips och spegelglasögon, dominerar totalt på scen när Nitzer Ebb-maskinen intar Göteborg. Han står inte still en sekund. I kontrast rör sig de andra två, i vita toppar och svarta hängslen bakom var sitt minitrumset, knappt alls. Den "nya" medlemmen Jason Payne står stockstill, bara armarna pumpar. Bon Harris är lite mer animerad, och springer faktiskt ut på scen ibland och sjunger någon fras. Dessutom petar han inför varje låt på MacBooken mitt emellan trumseten, det enda andra instrumentet på scen. Det är väldigt kargt och stilrent, precis som det ska vara.

De börjar med att spela en ny låt, men sedan är det greatest hits som gäller nästan totalt. Just så som publiken, även den till största delen klätt i svart med vita och röda detaljer, vill ha det. Två eller tre nya låtar visar att bandet fortfarande har ett existensberättigande utöver ren nostalgi, men för att vara helt ärlig är alla egentligen bara där för att höra favoritlåtarna igen och minnas hur det var för 20 år sedan.

Den enda invändningen är att det inte finns någon plats för improvisation. Alla ljud som inte är trummor eller percussion är förinspelade, och sitter där de sitter. Tydligast var det när Douglas McCarthy ledde publiken i lite *Join in the chant*-mässande, musiken tog abrupt slut och mässandet kom inte riktigt igång ordentligt.

Men det är en rolig spelning, Douglas McCarthy har en självklar pondus och är definitivt en Underhållare med stort U. Särskilt han, men även resten av bandet, känns väldigt vitala, och det är aldrig någon fråga om brist på energi. De tidiga, mer minimalistiska låtarna som *Let your body learn* och *Contol I'm here* rivs av med förväntad frenesi, men det känns som bandet tycker det är ännu roligare med de lite senare, mer komplext uppbyggda, verken som *Lightning man* och *I give to you*. Eller så inbillar jag mig bara det för att jag själv tycker de låtarna är bättre. Klart är i alla fall att den av mig något oväntade duetten mellan Douglas McCarthy och Bon Harris i *Getting closer* är en veritabel triumf. Alla var nöjda.

HENRIK STRÖMBERG

DEPORTEES

Parken, Göteborg
090530

GGGG

Stämningen i luften: Inrepat och supertajt.

Innan giget var min inställning till Deportees inte den bästa. Trots att de låter bra på skiva och känns som ett sympatiskt popband hade jag inte några större förhoppningar. Istället för att se Deportees på nyöppnade Parken ville jag tillbringa sommarens första riktigt varma kväll utomhus. Se solen gå ner med en kall i ena handen och en cigg i den andra. Inte riktigt en okej inställning för en recensent, men vissa stunder är man inte den man borde.

Men då och då lär sig även undertecknad att förutfattade meningar inte alltid stämmer. Ibland blir man till och med överraskad. Och till min stora förvåning byttes oengagemanget snart ut mot handklapp och ett intensivt hoppande upp och ner. Ungefär 30 sekunder efter att bandets trummis Thomas Hedlund satt ner foten på baspedalen ångrade jag mig.

MONIKA SVENSSON

LOWOOD
Evert Taube-scenen, Liseberg,
Göteborg
090603

Stämningen i luften: Laidback och utspritt uppskattande i möte med väder och vind.

På vägen för att se duon Lowood passerar jag klungor av barnfamiljer, lyckliga ungar bärandes på gigantiska chokladaskar och en och annan pensionär långsamt strosande längs paradgatorna. Som sig bör när man är på Liseberg. Man kan undra hur väl Lowoods mollstämda popmusik fungerar i en miljö där man som artist får finna sig i att samsas med berg- och dalbaneskrik och gröna kaniner.

Häromåret genomförde Anna Järvinen en alldeles utmärkt spelning här. Men i hennes musik finns också en ofta närvarande eufori. Något som Lowoods låtar inte utstrålar. Men den mindre scenen är placerad mellan den stora Lisebergsscenen och diverse karuseller, nästan undandömd. Och just det gör att man till viss del kommer bort från nöjesfältskänslan och

bidrar till att ett band som Lowood trots allt inte känns särskilt malplacerade.

Tio minuter innan bandet går på kommer regnet inblåsande från sidan. De flesta som suttit utspridda över träbänksraderna flyr in under ett närliggande cafétak.

Så kommer Lowood in på scen, förstärkt av basist och trummis. Och just när de drar igång deras i mina öron kanske bästa låt, *A flickering light*, upphör skurarna.

Live känns musiken lite varmare, solen anas igenom de mörka molnen. Både bildligt och reellt. De ljusa syntslingorna och de dova texterna kompletteras fint av en rytmsektion som lever ut mer än på debutskivan *Close to violence*. Precis som i idolen Bruce Springsteens fall byter sångerskan och gitarristen Therese Johansson Telecasters mellan låtarna. Men där är det stopp med de jämförelserna. *You're no different* är fin, lite Cure-smakande pop. *It's a mess* bygger på ett melankoliskt lugn. På skivan smyckas låten av Kristoffer Åström, som nu är ersatt av basisten Andreas Hogbys röst. Det funkas alldeles utmärkt. Den snygga gitarren i *Parts of red* får mig att tänka på *Twin Peaks*.

Men trots att Lowoods långsammare låtar är vackra i sig tappar jag fokus ibland, tonerna försvinner liksom ut och skingras i blåsten. De skulle antagligen komma bättre till sin rätt i en mer intim lokal. Det är i stället bandets upptempomaterial som sticker ut mest den här kvällen. Singeln *Crash* med sina snygga syntmelodier är en vass dänga, där musiken verkligen når ut. Lowood gör också en skönt svävande version av Division Of Laura Lees *3 guitars*, som i stunden känns minst lika angelägen som ursprungsgruppens.

Det är inget stort antal åhörare som samlats, men ju längre in i spelningen desto fler letar sig ner och tar plats på de numera regnindränkta sittplatserna framför scenen. Nyfikna på det inspirerade bandet som ser ut att trivas rätt bra, trots ruskväder och den knappa uppslutningen. Under andra förhållanden skulle den känslan antagligen förmå musiken att nå tätare in på. Jag ser fram emot att bevittna Lowood på en rockklubb. Även om de här utgör en fin kontrast till sockervadd och slänggungor.

KLARA GRAPE

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

NAZ PROMOTIONS PRESENTERAR

THE SCARAMANGA SIX SONGS OF PREY

Nu släpper The Scaramanga Six ännu en version av sin ondskefulla mangelpop.

Den här gången i en ännu snyggare kostym än den förra, en bedrift i sig. Vi hoppas på ett starkt bemötande av skivan och ännu ett fantastiskt år för The Scaramanga Six i Skandinavien.

"The Scaramanga Six har alla förutsättningar att bli stora även utanför Leeds. Kanske redan i sommar på en festival nära dig."

- Groove Magazine

MOMOFOKO NOT NOW!...NOW?

MOMOFOKO spelar dansgolvsrock, en något funkigare variant av pop, en något mer elektronisk variant av rock, en svängig form av levande trummaskin och eklektisk sextett.

Det handlar om maskinen som är MOMOFOKO på scen, maskinen som gör sig påmind i första singeln Control, ett energiknippe som bör få ut vem som helst på dansgolvet i sommar.

"Jag älskar framförallt den knorrande basen och den flyktiga attacken i drivet. Grymt ösigt!"

- Groove Magazine

KÖP SKIVORNA I DIN SKIVAFFÄR ELLER
HOS OSS PÅ NAZPROMOTIONS.COM

wonderland
records

naz★
PROMOTIONS

juli - aug

Pustervik Baren

- 1:e Culture Club
- 2:e Ciao Ciao Italo
- 3:e Pustervik Dansar och ler
- 4:e Tokdisco
- 8:e Culture Club
- 9:e Ciao Ciao Italo
- 10:e Pustervik Dansar och ler
- 11:e Locus
- 15:e Culture Club
- 16:e Ciao Ciao Italo
- 17:e TBA
- 18:e Woody West
- 22:e Culture Club
- 23:e Ciao Ciao Italo
- 24:e Iqla [Jamaica]
- 25:e TBA
- 29:e Culture Club
- 30:e Ciao Ciao Italo
- 31:e Gillis & Jonk Punky Reggae-party
- 1:e Culture Club
- 5:e Ciao Ciao Italo
- 6:e TBA
- 7:e Culture Club

Med reservation för ändringar.

Bilj: 031-130680, www.ticnet.se
www.pustervik.goteborg.se

VINN! resa
+boende
+biljett

du och en kompis på
Reeperbahnfestivalen
i Hamburg
24-26 september 2009

www.reeperbahnfestival.com

tävla på www.groove.se

GROOVE

BOSE
Better sound through research®

Bose L1 Compact
Trubadurens dröm!
Ett lätt och portabelt
allt-i-ett system med
ett överlägset ljud
som måste upplevas.
Prova det på JAM!

10.500:-

Prova Bose L1 Compact på JAM!

JJ LABS ND6000 **995:-**
Låter bäst av alla vokalmikar i
den här prisklassen - jämför med t ex SM58.
ND6000 har blivit en rejäl succé - över 4.000
sålda under de senaste åren. nDynamikteknik
= hög output, inga rundgångsproblem.

Lackade
björkstommar!
Pearl
VBX925S
11.995:-

JJ LABS BMD950 Pro

**Fett sound och inga
problem med
rundgång**

995:-

Dynamisk stormembransmik för sång, blås,
baskagge, munspel mm. Gärna på öppet köp!

Gitarrist?

DU MÅSTE PROVA AXON AX100 MK II
5.295:-

**Extremt snabb gitarr-till-MIDI kontroller för
akustisk & elgitarr samt bas. Inkl Cubase LE.**

- Blixtsnabb, exakt identifiering av anslaget
- Ingen eftersläpning - glöm gamla systemen!
- Gör dig mer kreativ på scen och i studio
- Kompatibel med alla 13-pins pickupsystem
- Perfekt för datorbaserat musikskapande
- 500 högklassiga inbyggda ljud + 10 trumset
- **Finns nu att prova på JAM - kolla jam.se!**

DSI MOPHO En analog,
monofonisk röst från Prophet 08 i kompakt
format, två extra sub-oscillatorer (en per
oscillator) & audio in för processering av
externa ljudkällor, och mycket mer!

3.995:-

PRO TOOLS

KOLLA MED EXPERTERNA

**JJlabs DMS7W set
med 7 st trummikar** **2.395:-**

JJ LABS BMC2
En snygg, definierad
diskant som passar
för studioinspelning,
stort frekvensomfång
och en låg prislapp.
Den här modellen är
en storsäljare som
tål att jämföras
med betydligt
dyrare modeller
från andra tillverkare.
795:- Vår mest prisvärda
stormembransmik!

6-pack 1.195:-
Ukulele Mahalo U30 240:-/st - gigbag ingår!

**PA MED
TRYCK!**
JJ LABS
S21015A
Aktivt PA med
mycket bra
tryck för vettiga
pengar.
Två 15" subbar
+ två satelliter
med 10"+horn
16.995:-

CLIVE
~~5.495:-~~
3.995:-
Sanctus M400TBK
Flammig lönntopp
i transparent svart.
Toppklass - nu på REA!

CLIVE
~~3.995:-~~
2.995:-
Saint M400
FR TBK
Grover mekaniker,
aktiva humbucker mikar.
Toppklass - nu på REA!

Taylor
TW28CSN
Evolution
Series
Senaste
versionen av
"Fattigmans
Martin" har
lock av solid
ceder, mahogny i
sidor och botten
samt lönnbinding.
1.995:-

ESI U46 XL
Ljudkort med 4 in / 6ut, mic-preamp m 48V,
hörlursutgång. Fungerar att spela in på
4 kanaler samtidigt. Hi-z ingång för t.ex gitarr.
Har även 5.1 setup för surroundljud. Internt
DirectWire för inspelning av signaler från en
enhet till en annan. USB 2.0. Win XP/Vista,
Mac OS X. Inkl Steinberg Cubase LE4.
1.595:-

BÄSTA STÄMMAREN!
Även 7-strängad gura
och 5-6 strängad
bas, snabbläge
för blixtsnabb
stämning +
kromatisk. Har
både kontaktmik
och akustiskt mik
för att kunna stämma
alla typer av instrument
Även för dig som kör
nerstämt i
flera steg!
JJlabs AT-320B
195:-
**Nya
favoriten!**

UNPLUGGED PÅ RUMMET!
**Hit'n
Drum**
Cajon
Kan ersätta ett helt
trumset på små
scener och i studio.
Hit'nDrum Cajon är
svensktillverkad
och håller mycket bra
kvalitet för priset.
Rejäl sejarmekanik,
gummifötter & mkt bra
resonans. Nya modellen
är snyggt svartlackad!
1.295:-

ESI nEar05 eXperience. Våra favoriter bland
aktiva studiomonitorer. **Pris/par.**
2.495:-
~~3.150:-~~

BEGGADE USA-GUROR!
Nu har vi återigen varit på inköpsresa till
bl a Dallas och Austin och köpt upp en hög
begagnade gitarrer och basar från Gibson,
Gretsch, Guild, Fender, Rickenbacker osv.
5 gitarrbyggare fixar upp dom just nu!

Focusrite Saffire LE
Firewirekort med ultralåg
latency. 6 in, 8 ut inkl
S/PDIF. Omfattande
medlysnings- och in/ut-
kontrollfunktioner ger dig
massor av möjligheter.
Vi på JAM har sålt över
500 Saffire LE.
Pris inkl Saffire Plug-In
Suite + Ableton Live
Lite mm. Rek. 3.995:-
Specialdeal!
2.595:-

NYHET!
Factotum Performance
från Italienska Voice
Systems är ett lätt
och smidigt allt-i-ett
PA som du rullar med
dig som en resväska.
Inbyggd mixer med
effekter. Högsta
europeiska kvalitet,
byggt i Italien.
Långslagit 10-tums
element i subben som
har hela 250W RMS
slutsteg. 2 st 80W RMS
toppar. Stativ ingår ej.
Måste höras!
12.895:-

Jam
www.jam.se
Stockholm - Göteborg - Malmö
Linköping - Skellefteå - Örebro
Webshop: www.jam.se
14 dagars faktura - 14 dagars öppet köp!

ALEX FACE

Never been alright
ALLEYCAT/BORDER

GGGG

Som lagom slamrigt garageband gör sig göteborgsbandet Alex Face ingen slät figur. Men för att sticka ut i musikorlet 2009 måste man blöda ordentligt när man kastar in hjärtat i musiken, och jag får inte känslan av att dessa fyra killar gett sig hän så som de hävdar. Det hörs i alla fall inte.

Så kände jag inledningsvis när jag umgicks med *Never been alright*. Sen växte plattan. Med sin oslipade ljudbild och beräknat nonchalanta produktion sväller den till att bli en retrobomb i Stones-anda med några härliga hitlåtar (typ *Coconut* och *Own you*). Dessutom är bandet så klart imponerande live. Vilken tur att man inte avfärdar saker med en gång...

Alex Face är helt enkelt en härlig och cool bekantskap som jag hoppas fler än de närmast sörjande utsätts för. Även om en nationell hype ligger långt bort borde bandet kravla sig upp ur källarnivå och fajtats med andra rock-akter om brudar, bärs och festivalspelningar. Men var spelar de då?

GARY LANDSTRÖM

ARCTIC PLATEAU

On a sad sunny day
PROPHECY/BORDER

GGGG

Jag erkänner att jag är svag för den monotona gitarrmanglingen, oavsett om det gäller 70-talsflum, punkattityd, folkmusikloopar eller 90-talsmangel. Det fanns indieband som gärna mangled sinnet ur publiken under 90-talet, men jag följde med och behöll mitt, hoppas jag.

Arctic Plateau minner lite om den eran, men vill kanske påskina den väl mycket. Shoegazing-eran finns med både i sound och i lättitlar, även om det inte är hela sanningen. Arctic Plateau låter mer som ett modernt snitt av 80-talets gamla 4AD-band, med ringande gitarrer i bakgrunden och mollstämt som ett helt sorgetåg. Framför allt låter de inte lika kliniskt rena. Det finns både dynamik och organisk grund i soundet, och låtarna är på samma gång storslagna, svulstiga, i all sin lågmäldhet. Och på samma sätt finns också det melankoliska uppenbarhet där, med rakt nedstigande genetisk samhörighet till all engelskspråkig populärmusikalisk långsam dysterhet. Allt är inte fantastiskt och allt är inte ens kalasbra. Men det är tillräckligt. Och som en parasit känner jag mig hemma och börjar frossa om och om igen.

MAGNUS SJÖBERG

THE BATS

The guilty office
KNING DISK/DOTSHOP:SE

GGGG

Jag snubblar hur som helst till i och med att The Bats sångare Robert Scott sjunger om socker i din mun i charmiga *Like water in your hand*. Och faller helt till de sorgliga stråken som finns precis under ytan i *Castle lights*.

Det har gått 25 år sedan nya zeeländska The Bats gav ut sin första EP. Men det är långt ifrån trötta toner som hörs från nya fullängdaren *The guilty office*, som ges ut av egensinniga Kning Disk, ett skivbolag som bara är förutsägbart genom att alltid ge ut konstnärligt snygga verk. Kning Disk-katalogen har alltid visat upp en enorm bredd, från noise, över stämningsfull akustisk instrumentalmusik till skimrande

electronica men The Bats-skivan är den mest väna och raka poppen som bolaget någonsin har placerat i sina limiterade fodral. Det låter sympatiskt och snällt, och det på ett enbart positivt vis, som i fallet med Gorkys Zygotic Mynci eller Belle And Sebastian. Jag tar mig upp bara för att sekunden efter ge upp igen. Jag lägger mig istället ner i gräset och spanar efter blinkande ljus på himlen medan The Bats sjunger om *Satellites*.

Det var ett bra tag sedan jag hörde så opretentiöst kärleksfull pop senast. "We're bringing back the heart", som de sjunger i *The I specialist*. Precis så känns det.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

THE BLACK EYED PEAS

The E.N.D.
UNIVERSAL

GG

Det finns väl ingen grupp som så exakt representerar samtida, genreföraktande popmusik som The Black Eyed Peas gör. Med cirkusdirektören will.i.am i spetsen har gruppen tagit både 2000-talets perfektionssträvan och samlingskulturen till nya nivåer, man har friskt snott allt man tycker är snovårt från i stort sett alla tänkbara stilar och dängor och sedan gjort det till något eget. Ja, man kan tycka vad man vill om resultatet, men man måste ju ge The Black Eyed Peas att de bemästrar konsten att låta väldigt varierat samtidigt som de ändå alltid låter som just The Black Eyed Peas.

Gruppens senaste alster presenteras som ett projekt, som en materialmassa som kontinuerligt ska bearbetas och utvecklas av DJs, remixare och gruppen själva. Akronymen *The E.N.D.* står sålunda för "the energy never dies", vilket väl också får sägas representera den dansanta stämning som genomsyrar albumet från början till slut. Man har också fått lite hjälp av diverse heta dansproducenter som David Guetta, Boys Noize och MSTRKRFT, och resultatet är ett album som består av lika delar knorrande electropop och perfekt producerad plastmusik.

Att komma med ett utlåtande känns överflödigt. Den första singeln *Boom boom pow* har redan sålts i flera miljoner exemplar, och om du inte planerar att bo under en stubbe i skogen hela sommaren, så kommer du att lyssna på det här albumet, vare sig du vill eller inte. Därför är det lika bra att tackla det här på rätt sätt, se saker och ting från den ljusa sidan. Jag tänker inte fokusera på Guetta-kletet, den konstant autotunade sången, de pinsamt uppenbara samplingarna eller textrader i stil med "ring-a-ling-a-ling-a-ding-a-ling-a-linga." Istället fokuserar jag på sorglösa örhängen *Meet me halfway* och *I gotta feeling* samt den imponerande positiva, livsbejakande energi som gruppen ändå alltid lyckas utstråla. Och jag ska nog överleva sommaren.

FREDRIK FRANZÉN

BONGO BRAINS ft. STEFAN SUNDRÖM

Royal straight flush
BB/BORDER

GGGG

Man kommer inte ifrån det, det är en intressant kombination. Bongo Brains rent musikaliskt – de blandar reggae, ska, blues och soul till en ibland rätt oemotståndlig sörja, och allt toppat med Stefan Sundström på sång, på engelska. Det tar ett tag innan man hör att det är han, faktiskt. Egentligen till den bluesiga tonsättningen av Dan Anderssons *Hemlös*, här

på engelska, *Homeless*, i fullständigt adekvat översättning (fast texten tappar mycket mörk med Sundströms pratsång. Annars är det bak-takterna som dominerar, även om man varken vill kalla det reggae eller ska – istället är det hela hybriderna av allt som märks. Inget tilläts ta över något annat, vilket hade blivit trist. Nu känns det som att man hela tiden kan vänta sig något annorlunda, fastän nuet inte tilltalar, och det finns hela tiden en lekfullhet och upptäckarvilja. Och Sundström skulle kunna sjunga bluesrocksoul resten av livet. Det finns hela tiden nya melodier och nya infallsvinklar. Och det är det jag gillar.

Magnus Sjöberg

CHICKENFOOT

Chickenfoot
EAR/PLAYGROUND

GG

"Vi kan väl bara jamma lite?" "Bara rock'n'rolla runt lite i replokalen, inga krav eller så?" "Fan, vi hittar på lite goa låtar!" "Vi gör en hel skiva, vetja!" Och heter man Joe Satriani, Sammy Hagar, Chad Smith (Chili Peppers) och Michael Anthony (ex-Van Halen) så både gör och ger man ganska enkelt ut ett album. Det är ju en "supergrupp".

Musiken på *Chickenfoot* är skriven direkt till de äldre delarna av publiken på Sweden Rock. Och där kan den säkert träffa rätt. Men det märks snabbt att ingen av dessa fyra har varit konstnärliga ledare i de grupper de representerar.

Chickenfoot är precis som den här recensionen börjar – ett gäng män från 40-, 50-, och 60-talen som bara vill rock'n'rolla – utan krav på att vara originella. Att jag framför mig ser Will Ferrell spela på alla instrument så fort jag hör Chickenfoot behöver inte betyda nåt alls.

TORBJÖRN HALLGREN

GRAHAM COXON

The spinning top
TRANSGRESSIVE/BONNIERAMIGO

GGGG

Efter ett par album med lite rockigare tongångar så känns det som om Graham Coxon med *The spinning top* äntligen hittar hem.

BADUN

Tandoori tentacle
CACTUS ISLAND

GGGG

Jag har aldrig fattat hur de gör, men det finns ett fåtal artister som behärskar konsten att koncentrerat klippa och klistra ihop intrikata, elektroniska beats på ett sådant vis att de låter som om de improviserats fram på klassiskt jazz-manér. Musiken flyter liksom fullt naturligt, samtidigt som den ändå är så oregelbunden, hysteriskt detaljerad och artificiell. Squarepusher är ju såklart den obestridda mästaren här. Den tyska duon Flanger är inte mycket sämre. I Sverige har vi den eminenta Fors. Och nu kan visst danskarna stoltsera med sin egen representant i denna alltför snäva genre: trion Badun.

Och Baduns EP *Tandoori tentacle* står sig riktigt bra i sällskapet. Styvackad elbas, smattrande tablas och lekfulla rhodes-slingor klippis isär och klistras ihop på ett sensationellt smidigt vis, och rytterna flyter serpentinlikt fram som en minutiöst

För den här akustiska gitarrpopen passar hans tunna röst utmärkt och jag kan höra influenser av såväl Nick Drake som Paul Simon. Och är rösten något tunn så tar han istället igen det med råge genom ett gudabenådat gitarrspel och underfundiga bitterljuva texter.

För att vara en temaskiva om en mans resa från födsel till död så är den befriande låtsams och det americanadoftande gitarrplockandet svänger riktigt skönt. Till skivans nackdel kommer dock att den klockar in på närmare 70 minuter, och kanske hade man kunnat ha plockat bort ett par utfyllnadslåtar för att få till ett än mer imponerande slutresultat.

Men i slutänden återstår ändå bara att konstatera att det här är Grahams klart starkaste soloalbum hittills i karriären och jag är sjukt nyfiken på vad hans återkomst till Blur kommer att kunna mynna ut i.

THOMAS RÖDIN

BRETT DENNEN

Hope for the hopeless
DUAL/BONNIERAMIGO

GGG

Jag är svag för det sköra som ändå har något stabilt, under en yta av krossat glas. För något är sedan hyllade jag svenske Ludvig Svartholm. Unge Brett Dennen skulle kunna vara ett skott på en gren i Svartholms släkträd. I första låten, som handlar om hemstaden San Francisco, får Dennens röst en soulindränkt reggae-känsla. Varför jag upplever det så är nästan oförklarligt eftersom musiken inte alls är reggae. Men stämman är rent ursprunglig och påminner om Xavier Rudd. Allra tydligast uppenbarar sig tonerna i *Heaven*, som får mig att tro att ånglarna vilar ovan de mörka molnen.

Dessa låtar har kommit till av en anledning, inte bara för att det var dags att sätta ihop ett album. Mitt i vemodet har den som ett glorialiknande sken runt sig, ett sken som säkert kan sprida sig som ringar på vattnet tills det är dags att spela in igen. Då tror jag att melodierna kan lyfta ännu lite högre. *Hope for the hopeless* passar perfekt för en regnig sommar och skulle solen titta fram ser du bara skivan i ett annat ljus.

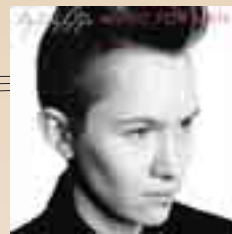
MATHILDA DAHLGREN

uppställd, regnbågsfärgad uppsättning dominobricker som i perfekt otakt välter och slår i marken. Det är jätkligt snyggt och svängigt, helt enkelt. Och varmt. Och levande. Baduns EP är måhända inte särskilt lång, men det hinner ändå hända tillräckligt mycket under de drygt 20 minuterna för att räcka till många, många timmars njutningsfullt lyssnande. *Tandoori tentacle* är därför en obligatorisk upplevelse för alla dem som fortfarande orkar sätta likemed-tecken mellan jazz och progressivitet.

FREDRIK FRANZÉN

SKIVOR

JAMES LUTHER DICKINSON

Those classic country songs
MEMPHIS INT'L/BORDER

GGGG

Snacka om att gubben har en lång CV. Jim Dickinson har inte bara spelat med de flesta – från Arlo Guthrie och Flamin' Groovies till The Rolling Stones, Aretha Franklin och Ry Cooder – utan också producerat mängder av artister. Som Led Zeppelin och Bob Dylan, Screamin' Jay Hawkins, Big Star och The Replacements. Puh. Ni fattar grejen.

På sitt tredje soloalbum rör sig Dickinson bort från den slags musik han jobbat med under fem decennier. Och sätter sig istället vid sitt boogie woogie-piano och sjunger jazz- och rhythm and blues-låtar som gjorts kända av legendärer som Louis Jordan, Jimmy Dorsey, Johnny Mercer och Ray Charles.

Det är varmt, luftigt och jordnära när Dickinsons charmiga mumlande påbörjar en resa till St Louis och New Orleans. Tillsammans med basisten Sam Shoup och trummisen Tom Lonardo bjuder han på inlevelse, glädje och känsla. Och lyckas dessutom göra en lika högklassig som egensinnig version av en av världens allra mest uttjatade låtar: *When you wish upon a star*. Vilket faktiskt är en bedrift av stora mått.

ROBERT LAGERSTRÖM

EELS

Hombre lobo
VAGRANT/BONNIERAMIGO

GGG

Efter att ha spelat in en personlig minnesdokumentär, släppt DVD-utgåvor av daterad skåpmat, skrivit en självbiografi och levt i det förlutna efter det välsvarade dubbelalbumet *Blinking lights & other revelations* (2005), återvänder Mark Oliver Everett nu till verkligheten iklädd ett skäggspele som för tankarna tillbaka till Eels-eran kring 2001.

Men nya Eels är, trots det, betydligt mer avskalad än tidigare. Ja, det är faktiskt sant. En relativt temperamentsfull synonymordbok som ömt balanserar mellan uppenbar åtrå och lust, utan att för den sakens skull behöva gå på djupet. De gråtande vaggvisorna finns fortfarande där, om än i ett betydligt rakare ljudformat och utan att övergå i de skiftande Eels-hieroglyferna vi är vana vid att behöva översätta.

Skivans mästerverliga stunder upplevs främst under ett av sommarens odiskutabelt bästa popspår om kärlek, *Beginner's luck* – ett par alldeles för snabba 3:38 minuter som tydligt planterade ett visst tvivel hos dem som hoppades att Everett skulle fly tillbaka till dåtiden på heltid, sågs det. Men jag vet inte riktigt. För många är de som vänt Everetts spretiga utflykter ryggen genom åren. Men många är även de som bevisligen gav upp för tidigt.

ANDREAS HÄGGSTRÖM

FOREIGN BORN

Person to person
SECRETLY CANADIAN/BORDER

GGGG

Jag har väntat på något som det här. Foreign Borns andra skiva *Person to person* tar med rockmusik långt ifrån det uttjatade gitarrharvandet som den ofta fastnar i. Här handlar det om inspirerad folkrock med känsla, energiska toner och en kollektiv, samspelt klång. Låtar som ett mer rytmiskt U2.

Foreign Born känns spännande och idérika, inte minst för de exotiska, ekande trummorna som piskar på sångaren Matt

Popieluchs 90-tals-indiestämma. Skivbolaget Secretly Canadian beskriver Foreign Born som "the soundtrack of the backyard BBQ of the ages". Jag skulle själv aldrig komma på en så snillrik beskrivning, men kan definitivt skriva under på att *Person to person* känns rusligt rätt i tiden. I den stundande sommaren kan Foreign Born gärna få förgylla min roadtrip, badutflykt eller för den delen mitt grillpartaj.

Bitvis känns några av de catchiga gitarr-slingorna väl tjatiga och spontant känns det också som om bandet saknar den där riktiga brottarhiten. Men jag får ändå påtagligt med dregel i mungipan av "4 minuter plus-låtar" som *Blood oranges*, *Winter games* och *Vacationing people*. Drivna stycken som levererar känsla på alla plan och aldrig står still. Bono lär definitivt inte vara den enda som blir avundsjuk på det här.

HANS LARSON

GOSSIP

Music for men
SONY

GGG

Är det dags för allmänheten att omfamna Gossip och låta dem få det stora genombrott de sökt så länge? Ja, går det inte nu så går det nog aldrig, nya plattan *Music for men* släpps på storbolag och har producerats av självaste Rick Rubin i Los Angeles. Och det brukar betyda grammar, radiospelning och guldskivor i högar.

Men hur låter det då? Ja, med allt det ovan nämnda så är väl ingen förvånad om jag säger att det låter otroligt bra och väldigt polerat. Men nånstars bland all polish så har en hel del av Gossips råa styrka, charm och attityd försvunnit. Det är rena ljud, sväng, disco och Beths urstarka röst. Singeln *Heavy cross* är Donna Summer ur Rick Rubins öron och det finns mer funkdisco på plattan men mest av allt är det en mellantemposak med starka låtar och kristallklar produktion. Så visst, jag är besviken. Jag trodde aldrig att Gossip skulle bli tråkiga men det är nog vad de blivit.

MATHIAS SKEPPSTEDT

HEARSE

Single ticket to paradise
VIC/BORDER

GGGG

Det lyser något magiskt över svensk döds. Att det finns så många kvalitativa svenska band är smått otroligt.

Hearse, sprungna ur Fuebowl, släpper sin femte skiva. Vackert producerad av Dan Swanö. Hearse visar på förmågan att klara av tyngd och melodi. *Misanthropic charades* har exempelvis en fantastisk vacker refräng. Frågan jag ställer mig är varför Hearse inte är lika stora som In Flames? Världen är orättvis.

PER LUNDBERG GB

IRON AND WINE

Around the well
SUB POP/BORDER

GGGG

Iron And Wine har genom åren samlat på sig en hel del B-sidor och låtar som aldrig släppts, men nu är de här i ett snyggt paketerat dubbelalbum. Jag har fortfarande inte slutat spela *The shepherd's dog* från 2007, men välkomnar nygamalt från älskade Sam Beam. Den magiska produktionen från förra albumet hörs främst på andra skivan där Brian Deck igen står som producent. Låtar som *Communion cups* & *Someone's coat* och *Love vigilantes*

fastnar genast och jag trycker frenetiskt på repeat-knappen.

Första skivan känns mer som en återgång till intimiteten på de tidigare albumen *The creek drank the cradle* och *Our endless numbered days*. *Sacred vision* är en kvintessentiell Sam Beam med hjärtskärande text utan att det för den sakens skull blir en tråkig kärleksballad. Han säger alltid saker på ett sätt som jag inte vetat att jag behövde höra dem på. Sätt som går djupare in i hjärtat. "There's no way to grow that don't hurt..." säger Sam Beams kvinna i låten och jag nickar.

Här finns också plats med annat än egna låtar, bland annat otroligt vackra *Such great heights*, The Postal Service-originalet som i Iron And Wine version spelades på soundtracket till filmen *Garden state*.

Kanske kan detta dubbelalbum representera en alternativ diskografi eller best of-skiva för Iron And Wine. En samlingskiva kan aldrig till fullo ha ett albumkoncept men det accepterar jag. Jag lägger undan *The shepherd's dog* en stund och njuter av denna samling som täcker hela perspektivet.

ALEXANDRA SANDBÄCK

JAQUEE

Kokoo girl
ENJOVI SOUNDS/BORDER

GGG

Ganska omgående i mitt lyssnande på *Kokoo girl* inser jag att Jaquee skulle kunna ta över där Lauryn Hill lämnade stafettpippen. Med sin lekfulla frasering och eklektiska musikmak som ändå är djupt rotad i rytmer och grooves är Jaquee perfekt i rollen som den konstnärliga och känsliga soulstjärnan som går sin egen väg. Hoppas inte väntan blir för lång bara, för det är inte lättviktiga *Kokoo girl* som kommer att lyfta henne till internationell stjärnstatus.

IMPERIET

Silver, guld och misär
MNW/BONNIERAMIGO

GGGGGG

Vare sig man formulerar sitt eget liv via Imperiet, som Marcus Birro på ett känslomässigt och stappligt sätt gör i den medföljande boken, eller bara förnöjt njuter av all den fantastiska musiken på *Silver, guld och misär* så fattar man ändå, precis som var fallet med Ebba Grön, att allt handlar om Thåström. Han är fyrbåken som alla söker, han är navet som får hjulet att rulla – han är den vackra, starka, sexiga, egensinniga konstnären som ingen kan nå, som ingen kan påverka eller mäta sig med, men som alla älskar.

I rockenrollmätt mätt är Thåström en gud. Ömsom hyllar och hänger vi honom, men han kommer aldrig nånsin att dö. Kom tillbaka år 4000 så ska du få se att man fortfarande dyrkar hans gärning. Jag är nöjd att jag fått träffa honom och låtits byggt upp min egen person i skuggan av hans musikaliska mantel. Jag känner mig nämligen hel i Thåströms sällskap, då framman jag kärlek och galenskap från mitt flaxande liv precis som Proust av sin Madeleine-kaka, men jag förmimmer även min egen dödlighet utan att gråta. Så här är livet (och rock'n'rollen), och sen är det över. Men vissa av oss tror att bara för att det finns död så innebär inte det slutet. Vi kanske ses år 4000 för att se vem som hade rätt...

För Jaquee har ju nämligen allt, och jag har följt henne länge nu. Utseende, charm, röst, karaktär och begåvning finns i övermått. Det går helt enkelt inte att ogilla henne även om man skulle vilja. I och med denna platta räknar jag med att hennes hundår i branschen är gjorda och att genombrottet väntar runt hörnet. En ordentlig kraftsamling med totalt fokus på att ta sig till nästa nivå krävs dock. Hon behöver finna och formulera pregnanta tankar samtidigt som hon behåller en tillgänglighet för poppubliken. Hon behöver koka ner det hon producerat och gått igenom hittills i livet till tio självklara och starka spår som botten i den allmänmänskliga upplevelsen, då blir hon sannolikt gigantisk! Jag tror hon har det i sig. I det perspektivet är baktaktsgångande *Kokoo girl* bara ett steg på vägen. Men det är i rätt riktning, och nu har hon fått det ur sig. Dags för det riktiga eldprovet då.

GARY LANDSTRÖM

HENRIK JOHANSSON

Part
THIN FACTORY

GGGG

Henrik Johansson är tidigare sångare i punkbandet Glenda, vilket inte finns några spår av på hans solofullängdsdebut. *I know we must part* får mig att fastna och få en känsla av att vara nykär i kroppen. Henrik Johanssons ljusa röst är smekande och musiken är lugn och mjuk samtidigt som den är kraftfull. Känslan av närhet är påtaglig. Musiken berör mig och jag kan inte få nog av den akustiska gitaren, cellon och pianot som alla känns som om de spelas tätt intill mitt öra och vill viska mig budskap. Istället får jag en känsla, en känsla av att en fredagskväll ensam hemma med ett glas vin i handen aldrig hade kunnat bli lika bra utan Henrik Johanssons *Part*. Det enda som är synd med det här albumet är att det bara släpps

Att hålla en Imperietbox med fem CD och en DVD i handen framkallar i alla fall religiösa rysningar som ingen Spotify-ström eller iTunes-lista kan mäta sig med. Boxen luktar fränt, den har fysisk tyngd och skivorna ligger snyggt om lott inuti och bara väntar på att få göra sitt jobb, att få spela upp de 100 spåren. Så klart är de ett koncentrat av svett, stil, uppror, utanförskap, kärlek, tvivel, ilska, drömmar och allt annat Thåström gick igenom på 1980-talet. Det är onödigt att rabbla låttitlar, det är minst lika korkat att hävda att musiken är daterad. Thåström är den störste uttolkaren av den mänskliga upplevelsen min generation sett i detta snöpta land, allt annat är bara onödigt skitsnack. Och *Synd* är en av vår tids bästa plattor alla kategorier. Nog så.

GARY LANDSTRÖM

ALMEDAL
BOAT CLUB
C.AARMÉ
CILIHILI
DJ EDGAR (BRA)
FORM ONE
IKONS
PORTRAIT PAINTER(S)
SAMTIDIGT SOM
SAMURAJ CITIES
THE KID
THEY LIVE BY NIGHT
TWIGGY FROSTBITE

Vi ordnar så att du får se ditt favoritband. www.hluja.se | lars@hluja.se | erik@hluja.se

HALLELUJA

Region Värmlands Folkhögskolor
Kom in & Kolla läget i vårt infotält på
Arvikafestivalen 2 - 4 juli

www.regionvarmland.se

www.varmland.se

VisSeminarium

Kultur & hälsa

Nu finns en vetenskaplig förklaring för det vi redan upplevt:
Musikens positiva betydelse för hjärnan. Kända Västerviksbor
möts under VisFestivalen och medverkar i seminariet.

- Föreläsning om processen från kultur via neurobiologi till hälsa och dess vetenskapliga förankring, professor Gunnar Bjursell.
- Från teori till praktisk demonstration om kulturens neurobiologiska effekter, professor Michael Nilsson och Marie Bergman.
- Paneldebatt om olika aspekter av musikens neurobiologiska effekter och dess betydelse för människors välbefinnande. I panelen:

Yvonne Andersson, PhD, riksdagsledamot, ordf Rifo.

Marie Bergman, kompositör och musiker.

Gunnar Bjursell, professor och vice ordf Rifo.

Sven Lindgren, landshövding.

Michael Nilsson, professor och överläkare.

Mats Widbom, kulturattaché.

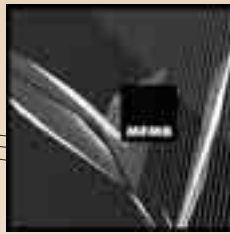
Slottsholmen 10 juli kl 10 - 14. Seminariet är kostnadsfritt och finansieras av Riksbankens Jubileumsfond. Som ansvarig står Göteborgs universitet. Anmälan senast 25 juni till cecilia.bjursell@gu.se - ange 'Västervik' som ärende. Begränsat antal platser. Välkommen!

GALAGOWEAR

SWEDENS FINEST - GALAGOWEAR.COM - STREETWEAR

digitalt, då jag gärna hade velat sitta med en fin booklet i handen och läsa texter.

CAMILLA KÄCK

LIECHTENSTEIN

Survival strategies in a modern world

FRACTION DISCS/BORDER

GGG

Det finns alldeles för få tjejband som gör sina röster hörda, så varje gång ett nytt gör entré känns världen lite ljusare. Men Göteborgs-bandet Liechtenstein är långt ifrån Spice Girls tuggummi-girlpower. Här står man betydligt stadigare på egna ben. Tjejrion spelar en brokig postpunk som bryter sig in i huvudet, betydligt mindre välpolerad än till exempel Sahara Hotnights mer stilrena arrangemang. Har du hört amerikanska Vivian Girls vet du ungefär hur det här låter, för det är samma stuk. Och det tar avstamp i liknande band från 80-talet – typ The Shop Assistants.

Trots de ljusa kvinnorösterna i kör, känns det som om Liechtenstein kommer direkt från slummen. De distade riffen och simpla trumkompen tillsammans med skivans knappa 23 minuter gör att *Survival strategies in a modern world* känns som en kaxig, välbehövlig bomb, och det är nog tur att skivan inte är längre, för man tröttnar väldigt lätt på den här typen av smutsig punk. Faktum är att jag hinner bli lite less under den korta speltiden – Liechtenstein kommer inte hela vägen in i mål med sitt enformiga och ganska dystra tugg. Men trots allt: en beskedlig 23-minuters-entré. Smutsig, välbehövlig och (tack för det!) svensk.

HANS LARSON

LITTLE BOOTS

Hands

WARNER

GG

Little Boots fick sin första publik på Youtube förra året, och efter en natt var hennes namn välkänt i Storbritannien. Men den här skivan tar mig snarare tillbaka till 90-talets föregångare Spice Girls för att det är dansant discopop med inslag av elektroniska dängor. För er som saknat brittisk disco kommer en fulländare, allt låter dock inte disco. Men gemensamt är refrängerna som genomsyrar låt efter låt och tar upp största delen av låtarna. Starkaste är definitivt *New in town*, dels för att introet gör mig en smula danssugen, och det är poängen med skivan, att få folk att dansa.

Men efter att ha lyssnat igenom den 42 minuter långa skivan har jag svårt att särskilja låtarna. De sticker inte ut som jag tycker de bör göra, men de kan nog inte helt oväntat dyka upp på ett eller annat dansgolv i sommarnatten.

SOFIA JOHANSSON

MARILYN MANSON

The high end of low

INTERSCOPE/UNIVERSAL

GGG

För sjunde gången är det albumdags för spektakelrockens ständige kung. Värt att nämna är att Jeordie White (ex-Nine Inch Nails), eller Twiggy Ramirez som han lystrar till i Mansons manskap, är tillbaka efter sex års frånvaro.

Sist var det skiljsmässotema på *Eat me drink me* men nu är det en lite argare och tonärgare 40-åring som siktar på en stabil samling låtar. Bäst är den allt mer intensiva *Devour*, countryflirtin *Four rusted horses* och den balladliknande *Running to the edge of the world*. Som vanligt är några spår väldigt fyndigt

namngivna och i topp denna gång är *Arma-godd**n-motherf**kin-geddon* och *I want to kill you like they do in the movie*. Singellåten *We're from America* är en hittig catchy historia som precis som *Arma-godd**n-motherf**kin-geddon* låter som något Manson spelat i tidigare men som troligen funkar en gång till. På det stora hela ett skapligt album, faktiskt ett av de bättre sen höjdpunkten *Mechanical animals*.

ROGER BENGTSOON

MFMB

MFMB

LA BULLE SONORE

GGGG

Med ena benet i Bollnäs mörka skogar och de andra två i Stockholm respektive Malmö, med drömmarna dröjandes kvar i Manchesters fabrikslokaler, och med blicken stadigt riktad mot New Yorks smutsigaste klubbar, gör ett av Sveriges just nu mest lovande debutantband dansant rock med en för tillfället överträffad kraft. I teorin känns förvisso inte en förening av å ena sidan elgitarr, elbas och trummor och å andra sidan elektroniska beats och syntar som en så där jättefräsch idé, men i praktiken låter det bättre än något annat som levererats på en CD-R till min brevlåda på evigheter. Förklaringen till att det fungerar är enkel: grymt självsäker attityd och grymma låter att backa upp den med. Ska jag vara riktigt gnällig kan jag väl anmärka på att produktionen är lite platt, men det är ju knappast MFMB:s fel, och om inte kvintettens struttiga feedbackdisco inte sparkat in dörren hos vartenda Factory- och The DFA-fan inom ett halvår, då ska jag äta upp mitt kaksmliga skägg.

FREDRIK FRANZÉN

MOBY

Wait for me

LITTLE IDIOT/PLAYGROUND

GGG

Moby är återigen tillbaka och den här gången känns det som om han gjort avkall på det kommersiella för att istället leva ut sina artistiska visioner. Inget fel i det så klart, men för er som hoppats på en ny *Play* eller *18* blir det nog till att fortsätta vänta.

Med hjälp av en handfull okända session-sångerskor och med värenommerade producenten Ken Thomas (Sigur Rós) bakom ratten så har han här skapat en skiva som skulle ha kunnat ha vara ledmotiv till *Twin Peaks*. Och faktum är faktiskt att David Lynch är inblandad på ett hörn då videon till förstasingeln *Shot in the back of the head* är regisserad av just denne legendariske regissör. Ljudlandskapet bygger också mycket på analoga syntar och instrument vilket gör att det hela känns mycket mer organiskt och äkta. *Wait for me* kan kanske kännas lite svårsmält vid första lyssningen, men faktum är att den tar sig med tiden. Utan tvekan är den Moby's jämnaste fullängdare på många år och fans av Massive Attack och Boards of Canada borde gå igång på det här. Smart ambientpop från en av popvärldens mer udda figurer.

THOMAS RÖDIN

MOMOFOKO

Not now! ... Now?

ELECTRIC NONSENSE

GGGGG

Fy fan vad bra! Äntligen, ÄNTLIGEN, riktigt bra musik att dansa till! Momofoko visar var skäpet ska röja och får mig att vilja festa tills jorden slutar snurra. Ett rockband med

dans som huvudsyfte. Ljudet de bygger låter stundtals electro, men med rockverktyg. Min tro och förhoppning är att det är ett hållbart bygge – det behöver nämligen hålla för en jävla massa ös. Drivet, energin, basen... Åh. Dessa sex låtar är perfektion.

ANNA GUSTAFSSON

MONTREAL ON FIRE

Decline & fall

LACRYMAL/SIVE ROSES

GGGG

När man sätter elgitarrer i händerna på kanadensare, allra främst den franskspråkiga delen av befolkningen, så händer något. Det är som att det uppstår en kemisk reaktion dem emellan som gör att angenäm soundscape/slowcore uppstår. Sången på engelska med fransk brytning är pricken över i, det där operfekta som gör att det inte är dödligt tråkigt.

Montreal On Fire balanserar hela tiden precis på gränsen till tråkigheten, den skymtar emellanåt men bryter aldrig igenom. Dämpade ångestvrål, som om någon skriker ut all sin svärta in i en kudde, i bakgrunden, ljudmatör och påträngande gitarrplock. De tränger sig på, bryter igenom dina murar och är kallt regnvattnen rinnande längs ryggraden, vare sig du vill eller inte. Och så den ibland nästan viskande sången på halvdan engelska som är omväxlande vädjande och ilsken som gör *Decline & fall* till en utsvävande oljudsskiva värd att finnas i din samling.

EMMA RASTBÄCK

PLACEBO

Battle for the sun

DREAMBROTHER/BORDER

GGGG

Jag hör ingen hit i klass med *Nancy boy* på denna plattan heller, men *Battle for the sun* tillfredsställer ändå behoven av blödande och storvulna rockarrangemang.

Bandet var på väg att brytas sönder under långa turnésvängar men Stefan och Brian sparkade trummisen, omgrupperade och har istället sett ljuset i tunneln och gjort positiva låtar såsom titelspåret som har en rätt tydlig refräng: "I will battle for the sun/cause I have stared down the barrel of a gun".

Många spår spritter och slås o strålkastarljuset, det känns faktiskt som killarna i bandet fått en vitamininjektion och vuxit till insikt om att livet inte bara handlar om mörker och destruktivitet, en insikt som är vanlig när man blir vuxen. Det känns nämligen som Placebo till slut vuxit till sig och försöker hitta svårare och mer utmanande förklaringar på små och stora livsfrågor. Och trots det låter de mer alerta än på länge. Ljudbilden är definitivt tajt och energirik. Vital och emotionellt växande. Min slutsats är att *Battle for the sun* är den bästa platta Placebo kunde gjort 2009. Mycket känns igen, en del är nytt, men framförallt finns det en låga som brinner.

GARY LANDSTRÖM

JOSHUA RADIN

Simple times

MOM & POP/BORDER

GGGG

Simple times är Joshua Radins andra studio-platta och den fick ett varmt mottagande när den i höstas släpptes på hemmaplan. Och jag kan lätt förstå varför, för det här är klassisk smäktande singer/songwriter när den är som allra bäst. I rakt nedstigande led från före-

BEAT DAY
VALBYPARKEN
COPENHAGEN
ARCTIC MONKEYS
BAND OF HORSES
MEW
BASEMENT JAXX
JENNY LEWIS
LYKKE LI
CRYSTAL CASTLES
THE RAVEONETTES
LADYTRON
THE TING TINGS
CHOIR OF YOUNG BELIEVERS
BALSTYRKO
EFTERKLANG
OII NO OII
THE TEMPER TRAP
THE LATE PARADE
... 16 bands ... 2 stages
BEAT DAY
14. & 15. AUGUST
TICKETS
BILLETFLUGEN.DK
GAFFABILLET.DK
100
WWW.BEATDAY.DK

SKIVOR

gångare som Duncan Sheik och Matthew Sweet levererar han vackra poplåtar om kärlek som i sina bästa stunder tangerar Paul Simon-klass. Jag behöver inte mer än tio sekunder på mig för att inse att jag kommer att gilla det här, och efter tre minuter så är jag fullkomligt fast. Med sin behagligt ljuva röst, insmickrande melodier och vackra texter utgör Joshua Radin helt klart ett av genrens största utropstecken i år. Det här är en sån där absolut tidlös skiva, som säkerligen kommer att notas en hel del i min mp3-spelare framöver.

THOMAS RÖDIN

RANCID

Let the dominoes fall
EPITAPH/BONNIERAMIGO

GGG

Precis som Nirvana har Rancid fört med sig så mycket ondska att man nästan kan fråga sig om det är värt det. Är de egentligen berättigade att existera när Good Charlotte också gör det? Svaret är, om inte tveklöst, ja.

Även om Rancid nådde toppen med 1995 års... *And out come the wolves* har de fortfarande så mycket energi att det i princip ursäktar mängden lama punkband i shorts. I och med *Let the dominoes fall* har de återvänt till Epitaph, och som väntat fortsätter de på sin sedan länge cementerade bana. Det är Clash, baktakt, ska, socialt patos och, hör och häpna, ett renodlad americanastycke i och med *Civilian ways*. Det låter som om Iggy Pop kompas av Steve Earle, och spännande nog är det plattans absolut bästa spår. Kanske är det ett tecken på att Rancid, precis som sina stora förebilder, har upptäckt det fina med genreöverskridande. Vi får verkligen hoppas.

REBECCA AHLBERG

RICEBOY SLEEPS

Riceboy sleeps
PARLOPHONE/EMI

GGGG

Det här är en fin och välkommen kärleksaffär. Sigur Rós förste kastratsångare Jón Thor Birgisson slopar både bebisjoller och påfrestande sockret-

på-grädden-på-moset-crescondon, stänger in sig tillsammans med pojkvännen och tillika bandets gitarrist Alex Somers, de drar en fuktig värmefilt över huvudena, och ljuv musik uppstår. Somers är för övrigt mannen bakom bandets prisbelönta formgivning, och sålunda är det anmärkningsvärt att *Riceboy sleeps* faktiskt låter ungefär som omslaget till ett Sigur Rós-album ser ut – sprött, nästintill vitt, oskuldsfullt, mjukt suddigt, som diffusa siluetter, som vibrerande trädkvistar i motljus. Musiken är intim och lågmäld men samtidigt nästintill sakral, resultatet är en vackrare kärleksförklaring än världens alla smält smöriga love songs-samlingar, och *Riceboy sleeps* är ett bättre och mer fokuserat album än något av alla de tröttsamma spektakel Sigur Rós ställt till med på senare år.

FREDRIK FRANZÉN

ALF ROBERTSSON

En flisa av granit
WO/BORDER

GGG

Alf Robertsson var på många sätt en av de stora personerna i musiksverige. Passionerad i sin egen genre av viscountry, nådde många lyssnare, i alla åldrar. Jag såg honom själv uppträda på en julskaftsdag i Kramfors på 80-talet i omkring 30 minusgrader. Man såg nästan aldrig ansiktet på honom: andedräkten bildade ett moln av rök av kylan. Men de spelade i nästan en timme, trots att bandet knappt kunde röra fingrarna mot slutet, och ingen gick därifrån. Lyssnade man på Alf Robertsson, så lyssnade man.

Innan han gick bort julen 2008 hann han slutföra inspelningarna till en sista skiva, producerad tillsammans med Björn Olsson. Man hör, som man alltid gjort, att det är Alf, även om han är svårt märkt och trött. Men kärleken till det han gör finns där. Det känns på något sätt befriande att inspelningarna slutförts och kommit ut, och bli en värdig punkt för karriären och livet. Andra halvan av skivan består av en liveupptagning från tidigt 2000-tal, och stärker bara intrycket av en perfekt avslutning; hans monologer mellan låtarna är klockrena.

MAGNUS SJÖBERG

REGINA SPEKTOR

Far
SIRE/WARNER

GGG

Att Regina Spektor från början är från Ryssland, det vet vi. Att hon har en teatral ton i sin musik, det vet vi också och att den tar sig ett nästan extremt uttryck på scen vet den som har haft turen eller oturen att se spektoraklet. Jag förhåller mig till Spektors musik likt gränsen mellan Ryssland och Georgien: på spänn. Kanske är det en spänd förväntan, kanske har det att göra med att jag avskyr hur vissa svenska artister härmar Spektor. Det har inget med känsla att göra, det ska bara låta så. Du är tjej och du spelar piano, låt som Spektor och det går hem. Gör det inte och din chans att slå blir ungefär lika stor som hela georgiska befolkningens samlade respekt för Putin: nada. Spektor bör väl ses som originalet, men det är frågan om det betyder någonting nu för tiden.

När jag lyssnar på hennes sjätte album vrids jag mellan hopplöshet och hoppfullhet. I teatrala gester frågar jag mig vad man kan få ut av det här, i nästa stund står jag på ett blankt golv med hetsig balett i mitt sinne och med *The calculation* och *Two birds* pumpande ovanför speglarna. Det går liksom inte att ställa sig likgiltigt till den här musiken även om man vill.

Med *Far* kommer Regina Spektor att nå sin publik, och antagligen även skopa upp nyahängivna på vägen. Självt står jag likgiltigt och förbryllad vid något vi kan kalla ett vägskal och ser *Krig och fred* dundra förbi i ett teatralt svep.

DANIEL MAGNUSSON

WE & LISA

Dreams within a dream
SERIES TWO RECORDS

GGG

Skåningarna We & Lisas debutalbum är ett hopplock från tidigare EP:s. Lättfångad indie med inslag av funk, soul och 80-talets ekande sound – drivet av en tröttsam, men på något sätt charmig, trummaskin. Stora delar känns så där insärvt och avlägset som Stone Roses kan göra och man kan ana att We & Lisa hämtat en del inspiration därifrån. Det är långt ifrån perfekt och produktionen är ganska tjatig, men låtar som syntiga *When you're a boy* eller enkla *C'mon, c'mon* är värda beröm. Jag är imponerad.

HANS LARSON

WILCO

Wilco (the album)
NONESUCH/WARNER

GGGG

Tillsammans med sina fem bandmedlemmar behandlar sångaren Jeff Tweedy här såväl tunga ämnen som glädjeämnet – alltifrån martyrskap och acceptans till kärlek och humor.

Wilco (the album) som är Chicagosextettens sjunde studioalbum är inte deras bästa, men ändå klart godkänt. Som vanligt serverar de en hel del sköna melodier. Och när det gäller att skapa snygga och självklara gitarrslingor är Wilco svårslagna, vilket de bland annat visar prov på i *One wing*. Jag skulle dock önska att de hade visat lika mycket experimentlusta som på *Sky blue sky*, dock är nya plattan mer enhetlig än förra. Den kräver några lyssningar innan den fastnar ordentligt i medvetandet, men å andra sidan tror jag *Wilco (the album)* är desto starkare i längden.

Everlasting everything är bland det bästa på skivan – en känslös och mäktig avslutning på ett lättamt, opretentiöst men gediget verk.

MIKAEL MALMBORG

TRÄD GRÄS OCH STENAR

Hemlösa katter
SUBLIMINAL SOUNDS

GGGG

Jag letade upp min gamla recension av Träd Gräs och Stenars förra album *Ajn schvajn draj* från 2002. Då skrev jag något i stil med att Träden bevisar att det går att göra psykedelia i det nya millenniet. När jag nu lyssnar på *Hemlösa katter* slår det mig att det är två, på sätt och vis, ganska olika plattor. Jag gillade verkligen den förra med sin mix av "vanliga" låtar och mer svävande instrumentala utflykter.

Hemlösa katter är vid första genomlysningen ett enda långt psykedeliskt jam. Men det händer mycket under tiden och jag imponeras av Trädens sätt att bilda disharmonier för att sedan låta olika riff fogas samman till ett monotont mantra. Sammanhållet och experimentellt på ett unikt vis. Tänk Grateful Deads *Live Dead*, Terry Riley och sen rakt in i dimman så har ni konceptet klart. Det är fascinerande att ett band som i stort sett låter likadant idag som de gjorde för 40 år sedan passar in bättre än någonsin i dagens musikmiljö.

JONAS ELGEMARK

CMM Group är specialister på CD, DVD kopiering och tryck.

NY WEBB!

www.cmmgroup.se

Pressa eller kopiera?

CD eller DVD? Eller duo-disc?

Vi har allt för ditt CD projekt.

CMM GROUP

Torshamnsgatan 39 B | Kista,
08-545 706 70, info@cmmgroup.se

CD 5 • 2009

Här har ni härliga Groove-CD #5, första doppet utomhus är avklarad och musiken strömmar nästan fritt. Så vad passar bättre än att lyssna på en massa fin musik? För att få 10 nummer av Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen i familjen!

1 Embee + Nina Ramsby

Desire to be free

När två så stora indiestjärnor med eoner av erfarenheter sammanstrålar kan det inte bli annat än elektriskt, intressant och funkigt. Looptroups beatmaster levererar en luftigt puderlätt mix där Nina Ramsby sjunger vackrare än på mycket länge. Det är så snyggt att knäna gungar till, jag måste bara berätta för alla jag känner hur skönt det känns.

www.myspace.com/waxcabinet

2 Jonas Hasselgren + White Trash

Climbing the hills

Jonas gör "egeninspelad musik i Göteborg, som inte är allt för överproducerad och perfekt" med influenser från Jimi, Neil och Who. I mina öron låter det dock perfekt, om man med det menar energistarkt och proggigt svängig rock som är tvungen att stå bredben för att inte kapsejsa. Mycket feeling och groove finns ombord. Sjukt inspirerande faktiskt!

www.myspace.com/hasselgrenjonas

3 Diskoteket

Naturlig highscore

Från Uppsala kommer detta hyperdramatiska band där Love, Karl, Jonas och Anna-Karin tar postpunk, new wave och väldigt svartklädda influenser in i 2000-talet. Det låter kantigt, hudflängt och ytterligt speciellt. Som om Pink Champagne parat sig med X-Ray Spex, och fått en släng Bauhaus. Många spår är grymt bra, en av mina favoriter heter *Fan jag hoppas det är kallt i helvetet inatt*.

www.myspace.com/diskoteket

4 Vintermänniskor

Vintermänniskor

Viktor Vogel och Jens Lager tar oss djupare in i syntlandskapet med *Vintermänniskor*. De spelade i hardcorebandet Interlace när de växte upp i Linköping, men nu när de flyttat till huvudstaden är de "fusionen mellan skandinavisk vemod och electropop". Och det låter storslaget, det känns mäktigt som en gnistrande snökulen morgon.

www.myspace.com/vintermanniskor

5 Lisa Pedersen

Left aside

Trummisen Lisa Pedersen från Varberg bestämde sig på nyårsafton, med en av många mojitos i handen, att satsa på sin egen musik. Och här kommer en i princip perfekt liten poplåtar med en av årets bästa refränger. En refräng som breder ut sig långsamt och stillsamt. Lisa kommer självklart att sälla sig till den framgångsrika skaran av tjejer vid piano som tagit över Sveriges musikscen – härligt!

www.myspace.com/lisafripedersen

6 Minipli

What are you gonna do?

Från Luxemburg kommer denna trio med en minimalistisk partyelectro man bara måste släppa in i sitt system. De är lekfulla på gränsen till dadaistiska, en garanterad vitamininjektion för oss tillknäppta nordbor. Wiji, Nip och Fiffi jobbar mycket med sina överdådiga kostymer och musiken har sin bas i syntarna som smyckas med diverse slagverk. Jag säger bara: öppna ditt sinne!

www.myspace.com/minipli

7 Weco

22

Denna poporkester med rockgester kommer från Ängelholm, de lyssnar på Strokes, Bad Cash Quartet, Broder Daniel och Smiths och lyckas klämma ur sig frenetisk musik på väg att tippa över. Johan Karlsson skriver och sjunger om förlorad ungdom medan de andra slynglarna larmar och stökar. Ett framgångsrecept för vilket band som helst. I alla fall när man är 22 år.

www.myspace.com/wecomusic

8 Old News

No disguise

Old News spelar alternativ pop/rock med el-ukulele och massvis av känsla under västarna. Med Daniel Åkerberg som crooner vid mikrofonen lyckas de greppa tag om alla öron i närheten och få ryggraderna att rysa hela vägen in i kaklet. Passion, driv och hängivenhet verkar finnas – faktiskt får jag lite The Ark-vibbar då och då.

www.oldnews.se

9 Psychic Stunts

Wind up the sound

Bandet som vill vara ett levande alternativ till Singstar för alla svenska soffpotatisar levererar sålunda direkta refränger och nynnvänliga poplåtar att gå loss till hemmavid. De sjunger om vad vi alla tar oss till i brist på kärlek på ett sätt

som kan charma brallorna av vilken stenstod som helst. Naturlig och smidig pop som denna brukar bli väldigt populär...

www.psychicstunts.com

10 Kristina Hanses

Especially me

Den naivitet som Kristina Hanses musik genomsyrras av påminner om uppfattningen jag hade av Björk när hon först såg scenernas ljus i The Sugarcubes. Sängen och den spännande ljudbilden är också gemensamma nämnare, tydligen dricker hon ur samma poetiska källa som Islands nationalnymf. Resultatet är knixig electropop med karaktär och myror i benen.

www.myspace.com/khanses

11 Marie Glad

Rescue me

Jag tror att Marie är glad (!?). För hon ska släppa en debutfullängdare den 14 oktober. *Rescue me* är första singeln, en stämningsfull och djupt ekande låt som handlar om "längtan, om drömmar, om att vara på en plats där ingenting har hänt men allt ändå är förändrat". Och utöver ett härligt namn har Marie Glad en skön vibb runt och i sin musik som jag längtar tillbaka till.

www.myspace.com/marieglad

12 The Sunshine

How does it feel?

Ja, det känns som det var länge sedan man hörde nåt från The Sunshine, för länge sedan. Denna fräscha popcombo kändes färdig att ta över världen med sina medryckande och refrängstarka hitlåtar, men det stora genombrottet låt vänta på sig. Kanske är det dags med tredje plattan? Hur det känns? Jo, det känns grymt bra!

www.thesunshine.se

13 Elephant

Believe me

Örebrokvartetten Elephant spelar rock med mycket influenser från grunge och de har gjort så sedan 2003. Men nu är det dags för spillans nya debutplattan *Icebreaker* som innehåller Pearl Jam-aktiga *Believe me*. Det handlar om stor rock, kraftfull sång med stängda ögon och maf-

figa gitarrmattor – allt gjort för största möjliga känslomässiga effekt. Maffigt är ordet.

www.wearetheelephants.com

14 Mind O.D.

No limits

Dessa boråsare spelar "spacerock". Atmosfären kommer från synten, det hårda rockdrivet från den solida rytmssektionen och själen från Johan Fagrells uttrycksfulla sång. Som en mix av symfoniskt 70-tal och arenahårdrockigt 80-tal. Känsla, stor rymd i ljudbilden, barräckord och stämrefränger – dressed for success!

www.mindod.com

15 Kogo

Game on

Kort info: Kogo har spelat ihop till och från sedan 2000, tre fjärdedelar Hofors och en Stockholm. Startade i Gävle men numera bor alla i Stockholm. De bygger sin popmusik på känslor och kontraster, vilket *Game on* är ett bevis för med sitt vemodiga piano blandat med HC-mangel. Hur går det ihop? Asbra! Bästa känslan är att bli överraskad av musik.

www.kogomusic.com

16 Shilly Shally

Repetitive ways

Unga Västeråsbandet Shilly Shally verkar ha hela paketet. Snygg logga, intensivt rockdriv i musiken och en sångare som med attityd och coolness leder bandet ut på äventyr. Deras garageaktiga rock har mycket The Hives och Arctic Monkeys i sig, melodiskt samtidigt som det rockar. Det bästa av två världar alltså.

www.myspace.com/shillyshally

17 And Oh So Slowly He Turned

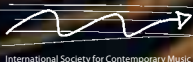
Dreamin'

"Ojoj, vilken snygg shoegaze" är min första tanke när jag hör *Dreamin'*. Episk rock på sitt mest drömska humör. And Oh So Slowly He Turned är västeråsken Kristian Svenssons solo-projekt, han reser för tillfället runt i Indien innan han flyttar åt Stockholm till. Så här säger han om *Dreamin'*: "Inspirerad av Ringo Starr". Världsklass!

www.myspace.com/andohsoslowlyheturned

LISTEN TO THE WORLD!

International Society for Contemporary Music

11-DAGARS MUSIK- & LJUDFESTIVAL I VÄSTSVERIGE 24 SEP-4 OKT

VÉLOPHONIK | tuuune-in.com i studio KOKOKAKA | "Take a look at my sound" Galleri ORO | 2nd European Competition for Live Electronic Music ECPNM | Musique Mixte/GRAME | Music x 3 = Music, Art & Dialogue
The Drone People | soundscapes, symfoniorkestrar & solister | BIT20
KROUMATA | Sidsel Endresen | IDEAL RHYTHM RITUAL!

www.listentotheworld.se

LISTEN TO THE WORLD!

ISCM WORLD NEW MUSIC DAYS

VISBY VÄXJÖ GÖTEBORG 2009